

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního rozšířeného senátu)

20. července 2017*

„Finanční pomoc – Rámcový program ‚Základní práva a spravedlnost‘ na období 2007–2013 – Zvláštní program ‚Civilní soudnictví‘ – Žaloba na neplatnost – Rozhodnutí představující exekuční titul – Článek 299 SFEU – Pravomoc autora aktu – Zásada řádné správy – Návrh domáhající se toho, aby bylo Komisi nařízeno zaplacení závěrečné platby podle grantových dohod – Částečné překvalifikování žaloby – Rozhodčí doložka – Příslušnost Tribunálu – Způsobilé náklady“

Ve věci T-644/14,

ADR Center SpA, se sídlem v Římě (Itálie), původně zastoupená L. Tantalem, poté A. Guillermem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené J. Estradou de Solà a L. Cappellettim, poté J. Estradou de Solà a S. Delaude, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je jednak návrh podaný na základě článku 263 SFEU směřující na zrušení rozhodnutí Komise C(2014) 4485 final ze dne 27. června 2014 o zpětném získání části finančního příspěvku, který byl vyplacen žalobkyni na základě tří grantových dohod, které byly uzavřeny v rámci zvláštního programu „Civilní soudnictví“, a jednak návrh podaný na základě článku 272 SFEU směřující k tomu, aby byla Komisi uložena povinnost zaplatit žalobkyni závěrečnou platbu podle tří grantových dohod ve výši 49 172,52 eura, jakož i náhradu škody,

TRIBUNÁL (první rozšířený senát)

ve složení H. Kanninen, předseda, I. Pelikánová, E. Buttigieg (zpravodaj), S. Gervasoni a L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: P. Cullen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 23. listopadu 2016,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, ADR Center SpA, je společností usazenou v Itálii, která poskytuje služby v oblasti mimosoudního řešení sporů.

A. K dotčeným grantovým dohodám

- 2 V prosinci 2008 uzavřelo Evropské společenství, zastoupené Komisí Evropských společenství, a konsorcia, jejichž koordinátorem byla žalobkyně, tři grantové dohody, jež byly označeny jako JLS/CJ/2007-1/18 (dále jen „grantová dohoda A“), JLS/CJ/2007-1/19 (dále jen „grantová dohoda B“) a JLS/CJ/2007-1/21 (dále jen „grantová dohoda C“) (všechny dohody společně dále jen jako „grantové dohody“), v rámci provádění zvláštního programu, který byl zaveden rozhodnutím Evropského parlamentu a Rady č. 1149/2007/ES ze dne 25. září 2007, kterým se na období 2007–2013 zavádí zvláštní program „Civilní soudnictví“ jakožto součást obecného programu „Základní práva a spravedlnost“ (Úř. věst. 2007, L 257, s. 16).

1. Grantová dohoda A

- 3 Grantová dohoda A se týkala projektu nazvaného „The costs of non ADR – Surveying and showing the actual costs of intra-community commercial litigation“ (Náklady, které vznikají, není-li využíváno mimosoudního řešení sporů – Studie a přehled skutečných nákladů v souvislosti s obchodními soudními spory uvnitř Společenství). Tento projekt spočíval ve studii, jejímž cílem bylo analyzovat náklady, které vznikají v oblasti obchodu, není-li využíváno mimosoudní řešení sporů.
- 4 V článku I.2.2 grantové dohody A bylo stanoveno, že doba trvání dotčeného projektu činí dvanáct měsíců. Tato doba trvání projektu byla na základě dodatku uzavřeného dne 17. prosince 2009 prodloužena na šestnáct měsíců, tj. do 10. dubna 2010.
- 5 Z článků I.4.2 a I.4.3 grantové dohody A vyplývá, že celková částka způsobilých nákladů byla odhadována na 216 880 eur a že maximální výše grantu byla stanovena na částku 173 000 eur, která odpovídá 79,8 % odhadovaných způsobilých nákladů.

2. Grantová dohoda B

- 6 Grantová dohoda B se týkala projektu nazvaného „Making information sessions on the use of mediation easily available throughout the EU: A video guide to facilitate settlement“ (Usnadnění přístupu k informačním schůzkám o možnostech využití mediace: audiovizuální průvodce pro usnadnění řešení sporů). Tento projekt spočíval ve vytvoření odborných audiovizuálních prezentací, které měly za cíl zvýšit povědomí právníků a stran sporu o povaze a užitečnosti mediace v rámci přeshraničních sporů.
- 7 Z článku I.2.2 grantové dohody B vyplývá, že doba trvání tohoto projektu činila 18 měsíců a měla být ukončena dne 9. června 2010.
- 8 Z článků I.4.2 a I.4.3 grantové dohody B vyplývá, že celková částka způsobilých nákladů byla odhadována na 243 500 eur a že maximální výše grantu byla stanovena na částku 194 000 eur, která odpovídá 79,7 % odhadovaných způsobilých nákladů.

3. Grantová dohoda C

- 9 Grantová dohoda C se týkala projektu nazvaného „Beyond winning: successful mediation advocacy in representing clients“ (Nejen vítězství, úspěšná cesta k mediaci při zastupování klientů). Hlavním cílem projektu bylo informovat advokáty o možnosti využití mediaci a umožnit jim, aby lépe porozuměli výhodám, které skýtá.
- 10 Z článku I.2.2 grantové dohody C vyplývá, že doba trvání tohoto projektu činila 18 měsíců a měla být ukončena dne 9. června 2010
- 11 Z článků I.4.2 a I.4.3 grantové dohody C vyplývá, že celková částka způsobilých nákladů byla odhadována na 241 856 eur a že maximální výše grantu byla stanovena na částku 193 000 eur, která odpovídá 79,8 % odhadovaných způsobilých nákladů.

4. Struktura a relevantní společná ustanovení grantových dohod

a) Struktura

- 12 Všechny grantové dohody obsahovaly zvláštní podmínky, jejichž číslování obsahovalo římskou číslici I, dále všeobecné podmínky, jejichž číslování obsahovalo římskou číslici II, a čtyři přílohy. Rovněž bylo uvedeno, že podmínky obsažené ve zvláštních podmínkách mají přednost před zbývajících podmínkami dohody, podmínky obsažené v obecných podmínkách mají přednost před podmínkami obsaženými v přílohách, a že ustanovení dohody mají přednost před obsahem výzvy k podávání návrhů a před obsahem pokynů pro podávání žádosti o grant (dále jen „pokyny pro žadatele o granty“). Bylo ovšem uvedeno, že dva posledně uvedené dokumenty musí být použity „k dodatečným účelům“.

b) Předložení zpráv a dalších dokumentů

- 13 Z článku I.6 ve spojení s článkem II.15.4 grantových dohod vyplývá, že koordinátor musí ve lhůtě dvou měsíců po dokončení akce předložit: zaprvé závěrečnou technickou zprávu o provedení akce, zadruhé závěrečné vyúčtování skutečně vynaložených způsobilých nákladů na základě struktury předběžného rozpočtu a obsahující stejné popisy a zatřetí úplné souhrnné vyúčtování příjmů a výdajů akce (tyto tři dokumenty společně dále jen jako „závěrečná zpráva“).

c) Platby Komise

- 14 V článku I.5 grantových dohod bylo stanoveno, že Komise příjemcům vyplatí předběžnou platbu a závěrečná platba bude vyplacena po ukončení projektu. K žádosti o závěrečnou platbu musí být připojena zejména závěrečná technická zpráva o provedení projektu a závěrečné finanční vyúčtování, přičemž Komise má 90 dnů na to, aby zprávu schválila či zamítla a provedla závěrečnou platbu, nebo aby si vyžádala další dokumenty nebo informace. Pro příjemce byla stanovena lhůta 30 dnů, v které byl povinen předložit dodatečné informace nebo novou zprávu.

d) Použitelné právo a příslušné soudy

- 15 V článku I.9 grantových dohod bylo stanoveno, že:

„Grant se řídí ujednáními dohody, použitelnými ustanoveními Společenství a podpůrně belgickým právem v oblasti grantů.

Proti rozhodnutím Komise, která se týkají použití ustanovení dohody, jakož i jejího provádění, může příjemce podat žalobu k Soudu prvního stupně Evropských společenství a v případě kasačního opravného prostředku může tento podat k Soudnímu dvoru Evropských společenství.“

e) Způsobilé náklady

16 Stran způsobilých nákladů bylo v článku II.14.1 grantových dohod stanoveno následující:

„Proto, aby náklady na projekt mohly být považovány za způsobilé, musí splňovat následující obecná kritéria:

- musí se týkat předmětu dohody a musí být uvedeny v předběžném rozpočtu, který tvoří její přílohu;
- musí být nezbytné pro uskutečnění projektu, který je předmětem dohody;
- musí být rozumné a odůvodněné [...];
- musí být vynaloženy v době trvání projektu [...];
- musí být příjemci skutečně vynaloženy, být zaneseny v jejich účetních záznamech v souladu s účetními zásadami, které se na ně vztahují, a musí být deklarovány v souladu s požadavky stanovenými použitelnými právními předpisy v oblasti daní a sociálního zabezpečení;
- musí být identifikovatelné a ověřitelné.

Účetní postupy a vnitřní kontrola příjemců musí umožňovat přímé přiřazení nákladů a výdajů deklarovaných z titulu projektu, a účetních výkazů a dokladů, které s nimi souvisejí.“

f) Vykonatelná rozhodnutí

17 V článku II.19.5 grantových dohod bylo stanoveno, že:

„Příjemci jsou vyrozuměni o skutečnosti, že Komise může formálně zjišťovat pohledávky za jinými subjekty než státy prostřednictvím vykonatelného rozhodnutí ve smyslu článku 256 Smlouvy o založení Evropského společenství. Proti tomuto rozhodnutí lze podat žalobu k Soudu prvního stupně Evropských společenství.“

g) Kontroly a audit

18 V relevantních částech článku II.20 grantových dohod se stanoví:

„II.20.1. Koordinátor se zavazuje předkládat veškeré podrobné údaje na vyžádání Komise nebo jiného externího subjektu zmocněného Komisí za účelem kontroly řádného provádění projektu a plnění ustanovení dohody. Bude-li to Komise považovat za vhodné, může požádat o předložení těchto informací přímo přidruženého příjemce.

II.20.2. Příjemci musí uchovávat pro potřeby Komise všechny původní doklady, zejména účetní a daňové záznamy, nebo ve výjimečných řádně odůvodněných případech ověřené kopie originálních dokladů, které se týkají grantové dohody, přičemž je musí mít uložené na vhodném médiu zaručujícím jejich integritu v souladu s použitelnými vnitrostátními právními předpisy, po dobu pěti let od data závěrečné platby podle článku I.5.

II.20.3. Příjemci souhlasí s tím, aby Komise buď přímo prostřednictvím svých zaměstnanců, nebo prostřednictvím jiného nezávislého orgánu, který za tímto účelem zmocnila, mohla provést audit využívání grantu. Takové audity mohou probíhat během celé doby trvání provádění dohody a po dobu pěti let od data závěrečné platby. Výsledky těchto auditů mohou vést k případnému rozhodnutí Komise o zpětném získání.

II.20.4. Za účelem řádného provedení těchto auditů se příjemci se zavazují, že umožní pracovníkům Komise a nezávislým pracovníkům pověřeným Komisí vhodný přístup na pracoviště a do provozoven, kde je nebo byl projekt realizován, jakož i ke všem potřebným informacím, včetně informací v elektronické podobě [...]“

B. K provádění grantových dohod

1. Grantová dohoda A

- 19 Dne 19. února 2009 vyplatila Komise předběžnou platbu ve výši 121 100 eur ve prospěch konsorcia, s nímž byla prostřednictvím žalobkyně uzavřena grantová dohoda A. Dotčený projekt byl ukončen dne 10. dubna 2010. Dne 9. června 2010 byla Komisi předložena závěrečná zpráva týkající se uvedeného projektu. Dopisem ze dne 26. července 2010 požádala Komise žalobkyni o předložení několika dokladů týkajících se výdajů, které žalobkyně deklarovala. Dne 25. listopadu 2010 předložila žalobkyně pozměněnou závěrečnou zprávu. Dopisem ze dne 17. prosince 2010 informovala Komise žalobkyni o tom, že v návaznosti na dodatečné dokumenty, které žalobkyně předložila, vyplatí Komise závěrečnou platbu ve výši 17 557,97 eura. Z toho vyplývá, že celkový finanční příspěvek Evropské unie na provedení tohoto projektu činil k uvedenému okamžiku 138 657,97 eura, což odpovídá 79,8 % deklarovaných způsobilých výdajů.

2. Grantová dohoda B

- 20 Dne 19. února 2009 vyplatila Komise předběžnou platbu ve výši 135 800 eur ve prospěch konsorcia, se kterým byla prostřednictvím žalobkyně uzavřena grantová dohoda B. Dotčený projekt byl ukončen dne 9. června 2010. Dne 4. srpna 2010 byla Komisi předložena závěrečná zpráva týkající se uvedeného projektu. Dopisem ze dne 30. srpna 2010 informovala Komise žalobkyni o tom, že má v úmyslu požadovat vrácení částky 121 802,84 eura. Dne 27. října 2010 předložila žalobkyně pozměněnou závěrečnou zprávu. Dne 10. ledna 2011 předložila žalobkyně nové informace o způsobilých vynaložených nákladech. Dopisem ze dne 7. února 2011 informovala Komise žalobkyni o tom, že vydala inkasní příkaz znějící na částku 6 236,38 eura. Z toho vyplývá, že celkový finanční příspěvek Evropské unie na provedení tohoto projektu činil k uvedenému okamžiku 129 563,62 eura.

3. Grantová dohoda C

- 21 Dne 19. února 2009 vyplatila Komise předběžnou platbu ve výši 135 100 eur ve prospěch konsorcia, se kterým byla prostřednictvím žalobkyně uzavřena grantová dohoda B. Dotčený projekt byl ukončen dne 9. června 2010. Dne 21. července 2010 byla Komisi předložena závěrečná zpráva týkající se uvedeného projektu. Dopisem ze dne 24. srpna 2010 informovala Komise žalobkyni o tom, že má v úmyslu požadovat vrácení částky 49 960,11 eura. Dne 19. října 2010 předložila žalobkyně pozměněnou závěrečnou zprávu. Dopisem ze dne 14. prosince 2010 Komise informovala žalobkyni o tom, že v návaznosti na dodatečné dokumenty, které žalobkyně předložila, vyplatí Komise závěrečnou platbu ve výši 27 484,33 eura. Z toho vyplývá, že celkový finanční příspěvek Evropské unie na provedení tohoto projektu činil k uvedenému okamžiku 162 584,33 eura.

C. K auditnímu postupu

- 22 Dopisem ze dne 22. června 2011 informovala Komise žalobkyni o svém rozhodnutí provést audit dotčených projektů na základě článku II.20 grantových dohod. Audit byl proveden externí auditorskou společností, která není součástí Komise.
- 23 Audit probíhal ve dnech 17. až 26. července 2011 v prostorách žalobkyně v Římě (Itálie).
- 24 Dne 23. listopadu 2011 zaslali auditoři žalobkyni tři návrhy prozatímních zpráv o auditu pro každý z dotčených projektů, v jejichž závěrech bylo uvedeno, že se zamítá značná část z deklarovaných nákladů z důvodu jejich nezpůsobilosti. Dopisem ze dne 22. prosince 2011 zpochybnila žalobkyně obsah uvedených návrhů prozatímních zpráv o auditu.
- 25 Dne 25. ledna 2012 auditoři zaslali žalobkyni tři revidované návrhy prozatímních zpráv o auditu, v nichž v zásadě trvali na svých závěrech stran vyloučení značné části z deklarovaných nákladů z důvodu jejich nezpůsobilosti (dále jen „revidované návrhy prozatímních zpráv o auditu“). Dopisem ze dne 15. února 2012 žalobkyně zpochybnila obsah uvedených revidovaných návrhů prozatímních zpráv o auditu.
- 26 Dne 26. dubna 2012 auditoři předali Komisi závěrečné zprávy o auditu.
- 27 Prostřednictvím tří dopisů ze dne 10. června 2013 Komise zaslala žalobkyni závěrečné zprávy o auditu, které se týkaly dotčených projektů, a informovala ji o tom, že schvaluje závěry a doporučení uvedená v těchto zprávách.
- 28 V závěrech závěrečné zprávy o auditu, která se týkala grantové dohody A, bylo uvedeno, že v rámci nákladů deklarovaných žalobkyní činí částka nezpůsobilých nákladů 116 610,49 eura. Auditoři rovněž poznamenali, že existuje riziko, že některé dny, které byly v rámci uvedeného projektu fakturovány za služby, jež poskytl jeden z odborných zaměstnanců žalobkyně, který byl rovněž jedním z jejích dvou společníků (dále jen „odborník X“), se mohly ve skutečnosti týkat činností, které byly vykonávány v souvislosti s jinými projekty. Toto riziko se vztahovalo na náklady ve výši 9 418,75 eura a auditoři formulovali výhrady ohledně jejich způsobilosti. Auditoři požádali žalobkyni, aby jim poskytla výňatky z finančních zpráv předložených v rámci ostatních projektů s cílem odstranit obavy, které se týkaly skutečné existence nákladů, které deklaroval výše uvedený odborník, avšak žalobkyně je neposkytla s odůvodněním, že požadované informace překračují oblast působnosti auditu.
- 29 V závěrech závěrečné zprávy o auditu, která se týkala grantové dohody B, bylo uvedeno, že v rámci nákladů deklarovaných žalobkyní činí částka nezpůsobilých nákladů 196 687,61 eura. Auditoři rovněž poznamenali, že existuje riziko, že některé dny, které byly v rámci uvedeného projektu fakturovány za služby, jež poskytli odborní zaměstnanci žalobkyně, kteří byli rovněž jejími dvěma společníky (dále jen „odborníci X a Y“), se mohly ve skutečnosti týkat činností, které byly vykonávány v souvislosti s jinými projekty a které byly uvedeny ve finančních zprávách těchto jiných projektů. Toto riziko se pojilo k nákladům ve výši 9 923,68 eura a auditoři formulovali výhrady ohledně jejich způsobilosti. Auditoři se i v tomto případě potýkali s odmítavým postojem žalobkyně, která jim nepředložila dokumenty, které měly být údajně relevantní pro to, aby auditoři mohli ověřit způsobilost těchto nákladů, s odůvodněním, že požadované informace překračují oblast působnosti auditu.
- 30 V závěrech závěrečné zprávy o auditu, která se týkala grantové dohody C, bylo uvedeno, že v rámci nákladů deklarovaných žalobkyní činí částka nezpůsobilých nákladů 43 190,57 eura. Auditoři rovněž poznamenali, že za nezpůsobilé lze považovat i další náklady ve výši 44 270,22 eura z důvodu téhož rizika, které bylo identifikováno v rámci auditu, který se týkal uvedeného projektu, a vznesli výhradu stran jejich způsobilosti. Auditoři se i v tomto případě potýkali s odmítavým postojem žalobkyně, která jim nepředložila dokumenty, které měly být údajně relevantní stejně jako v rámci auditů projektů, na něž se vztahovaly grantové dohody A a B.

- 31 Prostřednictvím dopisů ze dne 10. června 2013 Komise informovala žalobkyni, že částka, která má být získána zpět činí v případě projektu podle grantové dohody A 62 649,47 eura, v případě projektu podle grantové dohody B 78 991,12 eura a v případě projektu podle grantové dohody C 52 634,75 eura. V rámci výpočtu těchto částek Komise považovala rovněž za nezpůsobilé náklady, ohledně nichž formulovali auditoři výhrady ohledně jejich způsobilosti, tj. náklady ve výši 9 418,75 eura v případě prvního projektu, náklady ve výši 9 923,68 eur v případě druhého projektu a náklady ve výši 44 270,22 eura v případě třetího projektu. Stran těchto nákladů Komise uvedla, že by tyto náklady mohly být nakonec považovány za způsobilé, pokud žalobkyně předloží do 10. července 2013 doklady, které od ní požadovali auditoři, a pokud Komise tyto doklady schválí. Prostřednictvím svých dopisů ze dne 10. června 2013 rovněž vyrozuměla Komise žalobkyni, že jí ve lhůtě jednoho měsíce zašle výzvy k úhradě a že může přikročit k vymáhání dlužných částek včetně úroků prostřednictvím započtení, respektive výkonu rozhodnutí. Komise rovněž v těchto dopisech vyjádřila svou omluvu za pozdní zaslání závěrečných zpráv o auditu.
- 32 Dopisem ze dne 9. července 2013 zpochybnila žalobkyně závěry závěrečných zpráv o auditu a tvrdila, že inkasní příkazy Komise jsou neplatné, jelikož byly vydány více než dva roky po ukončení auditního postupu. Rovněž požádala o setkání s příslušnými útvary Komise.
- 33 Dopisem ze dne 6. srpna 2013 sdělila Komise žalobkyni, že ke schůzce může dojít v průběhu září 2013.
- 34 Dne 30. září 2013 se uskutečnila telekonference, které se zúčastnily příslušné útvary Komise a žalobkyně, a bylo sjednáno, že posledně uvedené se poskytuje dodatečná lhůta k prostudování zjištění auditorů.
- 35 Dopisem ze dne 7. října 2013 předložila žalobkyně dodatečné připomínky k auditu dotčených projektů. Tvrdila, že tento audit byl neplatný a inkasní příkazy Komise je třeba odmítnout, neboť použitá metodika auditu nebyla stanovena na základě společné dohody, závěrečné zprávy auditu a inkasní příkazy jí byly zaslány opožděně a zjištění auditorů se opírala o nesprávné předpoklady. Žalobkyně rovněž tvrdila, že podle její analýzy způsobilých nákladů vynaložených při provádění uvedených projektů jí Komise dluží částku ve výši 49 172,52 eura a vysvětlila způsob výpočtu této částky.
- 36 Dopisem ze dne 16. října 2013 uvedla Komise, že žalobkyně svým dopisem ze dne 7. října 2013 nepředložila důkazy, jež by prokazovaly způsobilost vyloučených nákladů. Komise proto zaslala žalobkyni oznámení o dluhu č. 3241311168, č. 3241311170 a č. 3241311175 se splatností do dne 29. listopadu 2013, znějící na následující částky: 62 649,47 eura v případě projektu podle grantové dohody A, 78 991,12 eura v případě projektu podle grantové dohody B a 52 634,75 eura v případě projektu podle grantové dohody C. V oznámeních o dluhu se uvádělo, že nebudou-li dlužné částky uhrazeny ve stanovené lhůtě, budou navýšeny o úroky z prodlení.
- 37 Dopisem ze dne 13. listopadu 2013 žalobkyně zpochybnila obsah dopisu Komise ze dne 16. října 2013 a připojených oznámení o dluhu a požádala Komisi o nové setkání. Kromě toho k tomuto dopisu připojila pro forma fakturu znějící na částku 64 436,38 eura a dva dobropisy znějící na částku 3 663,21 eura a 11 600,75 eura.
- 38 Dopisem ze dne 6. prosince 2013 Komise informovala žalobkyni o zahájení postupů k získání dlužných částek nazpět a o ukončení kontradiktorního řízení. Komise kromě toho potvrdila, že pohledávky vůči žalobkyni jsou nyní jisté a splatné ve smyslu článku 81 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 1268/2012 ze dne 29. října 2012 o prováděcích pravidlech k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie (Úř. věst. 2012, L 362, s. 1). Komise rovněž vyrozuměla žalobkyni o opravných prostředcích, jež jsou jí k dispozici, a uvedla, že nové setkání s jejími útvary není zapotřebí.
- 39 Dne 16. prosince 2013 zaslala Komise upomínky a dne 26. února 2014 výzvy k zaplacení.

- 40 Mezitím se dne 21. ledna 2014 uskutečnila schůzka útvarů Komise a žalobkyně.
- 41 Dne 27. června 2014 přijala Komise na základě článku 299 SFEU a čl. 79 odst. 2 nařízení (EU, EURATOM) č. 966/2012 Evropského parlamentu a Rady ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie a o zrušení nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Úř. věst. 2012, L 298, s. 1, dále jen „finanční nařízení“), rozhodnutí C(2014) 4485 final o získání nazpět částky 194 275,34 eura jistiny, kterou dluží žalobkyně v souvislosti s plněním grantových dohod, navýšené o úroky z prodlení za období do 30. dubna 2014 ve výši 3 236 eur a o pokutu z prodlení ve výši 21,30 eura za každý den prodlení od 1. května 2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 42 V článku 4 napadeného rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že toto rozhodnutí je exekucním titulem podle čl. 299 prvního pododstavce SFEU.

II. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 43 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 30. srpna 2014 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 44 Písemná část řízení byla uzavřena podáním dupliky dne 6. května 2015.
- 45 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 21. ledna 2016 podala žalobkyně návrh na předběžná opatření. Usnesením ze dne 22. ledna 2016 předseda Tribunálu odložil na základě čl. 157 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu vykonatelnost napadeného rozhodnutí až do přijetí usnesení, kterým bude s konečnou platností rozhodnuto o návrhu žalobkyně. Tento návrh byl s konečnou platností zamítnut usnesením předsedy Tribunálu ze dne 7. dubna 2016 s tím, že o náhradě nákladů bude rozhodnuto později.
- 46 Na návrh soudce zpravodaje položil Tribunál (první senát) v rámci organizačních procesních opatření podle článku 89 jednacího řádu účastníkům řízení dne 12. července 2016 písemné otázky, na které účastníci řízení odpověděli ve stanovené lhůtě.
- 47 Na návrh prvního senátu rozhodl Tribunál dne 14. září 2016 podle článku 28 jednacího řádu předat věc rozšířenému senátu.
- 48 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (první rozšířený senát) dne 16. září 2016 o zahájení ústní části řízení.
- 49 Na návrh soudce zpravodaje Tribunál (první rozšířený senát) v rámci organizačních procesních opatření podle článku 89 jednacího řádu položil dne 6. října 2016 účastníkům řízení písemné otázky a požádal je o předložení určitých dokumentů. Účastníci řízení těmto žádostem Tribunálu vyhověli ve stanovené lhůtě.
- 50 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 23. listopadu 2016.
- 51 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí;
 - nařídil Komisi, aby neprodleně zaplatila závěrečnou platbu podle grantových dohod ve výši 49 172,52 eura;

- nařídil Komisi, aby neprodleně zaplatila náhradu újmy, kterou utrpěla na své dobré pověsti a z důvodu času, který její zaměstnanci věnovali na obranu jejích zájmů v rámci správních a soudních řízení;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

52 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
- zamítl návrhy na zaplacení závěrečné platby a náhrady újmy jako nepřipustné, nebo každopádně jako neopodstatněné;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K přípustnosti

1. K přípustnosti druhého bodu návrhových žádání žalobkyně

- 53 Komise v písemné části řízení vznesla námitku nepřipustnosti stran druhého bodu návrhových žádání žalobkyně z toho důvodu, že zaplacení závěrečné platby podle grantových dohod nespadá do rámce projednávané žaloby, jelikož se v jejím případě podle Komise jedná o žalobu na neplatnost. Kromě toho z ustálené judikatury vyplývá, že Tribunálu nepřísluší, aby vydával vůči orgánům soudní příkazy nebo tyto orgány v rámci jím prováděného přezkumu legality sám nahrazoval.
- 54 Žalobkyně na uvedenou námitku nepřipustnosti v písemné části řízení neodpověděla.
- 55 Lze připomenout, že v rámci druhého bodu návrhových žádání se žalobkyně domáhá, aby Tribunál přikázal Komisi neprodleně zaplatit závěrečnou platbu podle grantových dohod ve výši 49 172,52 eura.
- 56 Přípustnost projednávaného bodu návrhových žádání závisí na právní povaze projednávané žaloby. Pokud se totiž v jejím případě ukáže, že se jedná o žalobu na neplatnost podanou na základě článku 263 SFEU, je projednávaný bod návrhových žádání nepřipustný, neboť unijním soudům v souladu s ustálenou judikaturou nepřísluší, aby v rámci přezkumu legality, který vykonávají, vydávaly soudní příkazy orgánům nebo tyto orgány nahrazovaly, avšak dotyčnému orgánu přísluší, aby přijal opatření, jež vyplývají z rozsudku vydaného v rámci žaloby na neplatnost (viz rozsudek dne 17. června 2010, CEVA v. Komise, T-428/07 a T-455/07, EU:T:2010:240, bod 56 a citovaná judikatura).
- 57 V projednávané věci žalobkyně v návrhu na zahájení řízení uvedla pod nadpisem „Druh žaloby“, že se v případě podané žaloby jedná o žalobu na neplatnost.
- 58 Žalobkyně ovšem v rámci své odpovědi na písemnou otázku položenou Tribunálem uvedla, že v případě projednávané žaloby je třeba mít za to, že se opírá nejen o článek 263 SFEU, jenž je právním základem prvního bodu návrhových žádání, ale i o článek 272 SFEU, jenž je právním základem druhého bodu návrhových žádání, a na podporu svého tvrzení uvedla rozsudek ze dne 6. října 2015, Technion a Technion Research & Development Foundation v. Komise (T-216/12, EU:T:2015:746). Komise v rámci své odpovědi na tutéž písemnou otázku položenou Tribunálem rovněž uvedla, že má za to, že projednávaná žaloba se opírá jak o článek 263 SFEU, tak

o článek 272 SFEU, a že tento dvojí právní základ žaloby je v souladu s rozsudkem ze dne 6. října 2015, *Technion a Technion Research & Development Foundation v. Komise* (T-216/12, EU:T:2015:746).

- 59 Je třeba připomenout, že Tribunál v bodě 55 rozsudku ze dne 6. října 2015, *Technion a Technion Research & Development Foundation v. Komise* (T-216/12, EU:T:2015:746), konstatoval, že uvedená žaloba má bez ohledu na to, že jejím výslovně uvedeným základem byl článek 263 SFEU, ve skutečnosti dvojí předmět, neboť jejím účelem je nejen určení neplatnosti napadeného rozhodnutí v projednávané věci, ale i určení Tribunálu, že Komise nemá spornou smluvní pohledávku. Tribunál, který v uvedené věci vycházel z předpokladů, podle nichž jednak unijní soud nemá pravomoc v rámci žaloby na neplatnost rozhodovat o určovacích žalobách a jednak dotčená smlouva v uvedené věci obsahovala rozhodčí doložku ve smyslu článku 272 SFEU, v bodě 57 uvedeného rozsudku ověřil, zda lze překvalifikovat uvedenou žalobu na žalobu podanou jak na základě článku 263 SFEU směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí, tak na základě článku 272 SFEU, směřující k určení, že Komise nemá spornou smluvní pohledávku.
- 60 V bodě 60 rozsudku ze dne 6. října 2015, *Technion a Technion Research & Development Foundation v. Komise* (T-216/12, EU:T:2015:746), Tribunál uvedl, že překvalifikování žaloby na neplatnost je možné, aniž je dotčeno právo žalovaného orgánu na účinnou procesní obranu, v případě, že mu nebrání výslovná vůle žalobce a v žalobě je v souladu s ustanoveními čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 uplatňován alespoň jeden žalobní důvod vycházející z porušení pravidel upravujících dotčený smluvní vztah.
- 61 V projednávané věci je třeba s ohledem na odpovědi účastnic řízení na písemnou otázku Tribunálu (viz bod 58 výše), obsah druhého bodu návrhových žádání žalobkyně, který prokazuje existenci sporu smluvní povahy, a s ohledem na skutečnost, že uvedený bod návrhových žádání je podporován žalobními důvody a argumenty, které vycházejí z porušení grantových dohod Komisí, částečně překvalifikovat projednávanou žalobu na žalobu předloženou jak na základě článku 263 SFEU směřující k určení neplatnosti napadeného rozhodnutí, tak na základě článku 272 SFEU směřující zejména k tomu, aby Tribunál nařídil Komisi, aby neprodleně zaplatila žalobkyni závěrečnou platbu podle grantových dohod ve výši 49 172,52 eura.
- 62 Vzhledem k provedené částečné rekvalifikaci je třeba mít za to, že druhý bod návrhových žádání žalobkyně je založen na vhodném právním základu, a sice na článku 272 SFEU. Toto poslední uvedené ustanovení totiž činí z unijního soudu nalézací soud, což mu umožňuje na rozdíl od soudu posuzujícího otázky legality, rozhodujícího na základě článku 263 SFEU, rozhodovat o všech druhích žalob na základě rozhodčí doložky (viz rozsudek ze dne 6. října 2015, *Technion a Technion Research & Development Foundation v. Komise*, T-216/12, EU:T:2015:746, bod 57 a citovaná judikatura). Z toho plyne, že tento bod návrhových žádání je přípustný.

2. K přípustnosti třetího bodu návrhových žádání žalobkyně

- 63 Komise vznesla stran třetího bodu návrhových žádání žalobkyně námitku nepřípustnosti, a to zejména protože není v souladu s podmínkami, jež jsou stanoveny v čl. 44 odst. 1 písm. c) a d) jednacího řádu ze dne 2. května 1991.
- 64 Žalobkyně na tuto námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí neodpověděla.
- 65 Tribunál připomíná, že podle čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991, který byl použitelný v okamžiku podání projednávané žaloby, musela každá žaloba obsahovat uvedení předmětu sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů.

- 66 Aby byly splněny tyto požadavky, musí žaloba na náhradu újmy údajně způsobené unijním orgánem obsahovat údaje, které umožňují určit jednání, které žalobce orgánu vytýká, důvody, na základě kterých má za to, že mezi tímto jednáním a újmou, o které tvrdí, že ji utrpěl, existuje příčinná souvislost, jakož i charakter a rozsah této újmy (viz rozsudek ze dne 15. června 1999, *Ismeri Europa v. Účetní dvůr*, T-277/97, EU:T:1999:124, bod 30 a citovaná judikatura).
- 67 V projednávané věci není na podporu třetího bodu návrhových žádání žalobkyně, který se týká přiznání náhrady újmy, uvedena žádná argumentace, jelikož žalobkyně v uvedeném bodě návrhových žádání pouze uvádí, že žádá o náhradu „z důvodu újmy, kterou utrpěla na své dobré mezinárodní pověsti, a z důvodu času, který její odborní zaměstnanci věnovali na obranu proti bezdůvodným nárokům“. Tato tvrzení přitom nesplňují žádnou ze tří podmínek, které jsou uvedeny v bodě 66 výše. Z toho vyplývá, že tento bod návrhových žádání musí být odmítnut jako nepřipustný.

B. K věci samé

1. Úvodní poznámky

- 68 Je třeba připomenout, že v návaznosti na částečné překvalifikování projednávané žaloby Tribunálu přísluší, aby posuzoval jednak návrh založený na článku 263 SFEU směřující k určení neplatnosti napadeného rozhodnutí, který je uveden v prvním bodě návrhových žádání žalobkyně, a jednak návrh založený na článku 272 SFEU, kterým se domáhá toho, aby bylo Komisi uloženo zaplatit žalobkyni závěrečnou platbu podle grantových dohod ve výši 49 172,52 eura, jenž je uveden ve druhém bodě návrhových žádání žalobkyně (viz bod 61 výše).
- 69 Na podporu své žaloby žalobkyně uvádí pět žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází ze skutečnosti, že pravidla, kterými se řídil audit prováděný auditory, nebyla nikdy předmětem dohody stran. Druhý žalobní důvod vychází z nepřiměřených průtahů, které provázely zaslání závěrečných zpráv o auditu žalobkyni, a obecně ze špatného řízení dotčených projektů ze strany Komise. Třetí žalobní důvod vychází z toho, že Komise nedostála své povinnosti unést své důkazní břemeno. Čtvrtý žalobní důvod vychází z chyb, které obsahovaly závěrečné zprávy o auditu, a pátý žalobní důvod, který byl poprvé vznesen v replice, vychází z nedostatku pravomoci Komise přijmout napadené rozhodnutí.
- 70 V tomto ohledu je třeba připomenout, že unijní soud, kterému je podána žaloba na neplatnost na základě ustanovení článku 263 SFEU, musí posoudit legalitu napadeného aktu z hlediska Smlouvy nebo jakéhokoli právního pravidla týkajícího se její použitelnosti, a tedy z hlediska unijního práva. Naproti tomu v rámci žaloby podané na základě článku 272 SFEU může žalobce vytýkat dotčenému orgánu pouze porušení smluvních ustanovení nebo ustanovení práva použitelného na smlouvu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2012, *Applied Microengineering v. Komise*, T-387/09, EU:T:2012:501, bod 40 a citovaná judikatura).
- 71 Z toho vyplývá, že v projednávané věci může Tribunál jakožto soud posuzující otázky legality stran návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí zkoumat ve smyslu článku 263 SFEU pouze žalobní důvody a argumenty žalobkyně, které směřují ke zpochybnění legality napadeného rozhodnutí z hlediska Smlouvy nebo jakéhokoli právního pravidla týkajícího se její použitelnosti. Naproti tomu, pokud jde o druhý bod návrhových žádání žalobkyně, který se v podstatě týká sporu smluvní povahy, Tribunál jednájící jakožto soud příslušný pro rozhodování sporů ze smluv může zkoumat pouze žalobní důvody a argumenty vycházející z porušení grantových dohod nebo práva použitelného na tyto dohody. V této fázi je tudíž třeba postupně prostudovat žalobní důvody uplatňované žalobkyní s cílem určit bod návrhových žádání, k němuž by měly být tyto důvody přiřazeny.

- 72 Podstatou tvrzení žalobkyně v rámci prvního žalobního důvodu je, že auditori použili auditní pravidla, která nebyla stanovena v grantových dohodách, a tudíž nebyla předmětem dohody stran. Z tohoto důvodu by proto mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. Žalobkyně rovněž tvrdí, že v této souvislosti je napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 126 odst. 2 písm. d) finančního nařízení, v němž se stanoví, že způsobilé náklady musí být zaznamenány v účetnictví příjemce grantu a stanoveny v souladu s platnými účetními standardy země, ve které je příjemce grantu usazen, a v souladu s běžnou praxí účtování nákladů příjemce grantu.
- 73 Je třeba uvést, že tento žalobní důvod a argumenty, které s ním souvisejí, se ve skutečnosti týkají provádění grantových dohod v souvislosti se stanovením finančních závazků smluvních stran a předpokládají přezkum ustanovení uvedených grantových dohod a práva, jimiž se řídí, ze strany Tribunálu. Z toho vyplývá, že v případě tohoto žalobního důvodu je třeba mít za to, že byl vznesen na podporu druhého bodu návrhových žádání žalobkyně.
- 74 Stran druhého žalobního důvodu je nejprve třeba uvést, že zní takto: „Napadené rozhodnutí je nutné zrušit z důvodu, že Komise bezdůvodně zpozdila vydání svých závěrečných zpráv o auditu a s nimi související inkasní příkazy.“ V rámci tohoto žalobního důvodu vznáší žalobkyně dvě výtky. Pokud jde o první výtku, žalobkyně se dovolává nepřiměřených průtahů, které provázely zasílání závěrečných zpráv o auditu žalobkyni, a tvrdí, že v důsledku těchto průtahů byla porušena zásada řádné správy, která je zakotvena v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie. Pokud jde o druhou výtku, žalobkyně vytýká Komisi obecně špatné řízení dotčených projektů. Žalobkyně jako nepřímé důkazy tohoto špatného řízení uvádí nedostatečnou komunikaci ze strany Komise vůči žalobkyni během provádění těchto projektů, následnou aktualizaci pokynů pro žadatele o granty, které nyní obsahují mnohem více informací ohledně způsobilých nákladů, a skutečnost, že grantové dohody obsahovaly různé chyby stylistické povahy.
- 75 Stran první výtky druhého žalobního důvodu je třeba mít za to, že byla vznesena na podporu druhého bodu návrhových žádání v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že průtahy spojené se zasláním závěrečných zpráv o auditu byly nepřiměřené. Vzhledem k tomu, že provedení auditů bylo výslovně stanoveno v článku II.20 grantových dohod, týká se toto údajné zpoždění provádění grantových dohod. Zároveň je ovšem s ohledem na to, jak je tento žalobní důvod nadepsán, a vzhledem k tomu, že se žalobkyně výslovně dovolává zásady řádné správy, tj. obecné právní zásady, kterou se řídí správní postup orgánu, třeba mít v případě této výtky rovněž za to, že byla vznesena na podporu prvního bodu návrhových žádání, který usiluje o zrušení napadeného rozhodnutí, a to v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že průtahy při zaslání závěrečných zpráv o auditu měly mít údajně dopad na její možnost účinně se bránit během správního řízení týkajícího se zpětného získání, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí.
- 76 Stran druhé výtky tohoto žalobního důvodu je třeba mít za to, že byla vznesena na podporu druhého bodu návrhových žádání v rozsahu, v němž se týká chování Komise při plnění grantových dohod.
- 77 V rámci třetí žalobního důvodu žalobkyně vytýká auditorům, a tudíž i Komisi, která přijala závěrečné zprávy o auditu, že neunesla své důkazní břemeno. Tento žalobní důvod se týká smluvního sporu mezi stranami a předpokládá přezkum grantových dohod a práva, jimiž se řídí, ze strany Tribunálu. Z toho vyplývá, že v případě uvedeného žalobního důvodu je třeba mít za to, že byl vznesen na podporu druhého bodu návrhových žádání žalobkyně.
- 78 V rámci čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně poukazuje na několik chyb obsažených v závěrečných zprávách o auditu. I tento žalobní důvod se týká smluvního sporu mezi stranami a předpokládá zkoumání grantových dohod a práva, jimiž se řídí, ze strany Tribunálu. Z toho vyplývá, že v případě uvedeného žalobního důvodu je třeba mít za to, že byl vznesen na podporu druhého bodu návrhových žádání žalobkyně.

- 79 Konečně, pokud jde o pátý žalobní důvod, je třeba mít samozřejmě za to, že byl vznesen na podporu prvního bodu návrhových žádání žalobkyně, jelikož vychází z nedostatku pravomoci Komise přijmout napadené rozhodnutí.
- 80 Po určení bodu návrhových žádání, k němuž je třeba přiřadit žalobní důvody uplatňované žalobkyní, je třeba přikročit k meritornímu zkoumání prvního a druhého bodu návrhových žádání žalobkyně. Nejprve je třeba zkoumat druhý bod návrhových žádání. V důsledku napadeného rozhodnutí, jehož zrušení je požadováno v prvním bodě návrhových žádání, se totiž smluvní pohledávka, kterou má údajně Komise vůči žalobkyni, stává vykonatelnou. Přitom v rámci druhého bodu návrhových žádání má Tribunál rozhodnout o existenci a výši této smluvní pohledávky. Jelikož skutkový podklad napadeného rozhodnutí, který se týká existence a výše částky smluvní pohledávky je zkoumán v rámci druhého bodu návrhových žádání, vyplývá z toho, jednak že tento bod návrhových žádání je třeba zkoumat dříve než první bod návrhových žádání a jednak že závěry, které Tribunál učiní v rámci zkoumání druhého bodu návrhových žádání, musí být zohledněny pro účely kontroly legality napadeného rozhodnutí v rámci zkoumání prvního bodu návrhových žádání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2015, *Technion a Technion Research & Development Foundation v. Komise*, T-216/12, EU:T:2015:746, bod 72, a rozsudek ze dne 9. listopadu 2016, *Trivisio Prototyping v. Komise*, T-184/15, nezveřejněný, EU:T:2016:652, body 65 a 119).

2. Ke druhému bodu návrhových žádání

- 81 Je třeba připomenout, že za žalobní důvody, které byly vzneseny na podporu druhého bodu návrhových žádání žalobkyně, je třeba považovat první, druhý, třetí a čtvrtý žalobní důvod. Nejprve je třeba zkoumat třetí žalobní důvod, poté čtvrtý a první žalobní důvod a na závěr druhý žalobní důvod. Nejdříve je třeba podat upřesnění, která se týkají příslušnosti Tribunálu a právních předpisů, v jejichž světle je třeba zkoumat výše uvedené žalobní důvody.

a) Úvodní poznámky

1) K příslušnosti Tribunálu

- 82 Úvodem je třeba připomenout, že podle článku 272 SFEU má Soudní dvůr pravomoc rozhodovat na základě rozhodčí doložky obsažené ve veřejnoprávní nebo v soukromoprávní smlouvě uzavřené Uníí nebo jejím jménem. V souladu s čl. 256 odst. 1 SFEU je Tribunál příslušný rozhodovat v prvním stupni ve věcech uvedených v článku 272 SFEU.
- 83 V projednávané věci je znění článku I.9 druhého odstavce grantových dohod formulováno dostatečně široce na to, aby zakládalo příslušnost Tribunálu k rozhodnutí o druhém bodu návrhových žádání žalobkyně. Účastníci řízení ostatně tuto příslušnost Tribunálu nezpochybňují.

2) K právu použitelnému na spor

- 84 Tribunál, kterému byl předložen spor na základě rozhodčí doložky ve smyslu článku 272 SFEU, musí tento spor rozhodnout podle vnitrostátního hmotného práva, jímž se řídí daná smlouva (rozsudek ze dne 4. února 2016, *Isotis v. Komise*, T-562/13, nezveřejněný, EU:T:2016:63, bod 51).
- 85 V projednávané věci z článku I.9 prvního odstavce grantových dohod vyplývá, že použitelným hmotným právem je v první řadě unijní právo a podpůrně belgické právo týkající se poskytování dotací. K posledně uvedenému požadavku je třeba uvést, že pokud se v případě dotací, které jsou předmětem grantových dohod, jedná o granty financované z unijního rozpočtu a udělované Komisí, nevztahuje se na ně oblast působnosti zvláštních pravidel belgického práva, která upravují dotace, jež

jsou poskytovány belgickými správními subjekty. Subsidiárními pravidly, která se použijí v projednávané věci, proto mohou být pouze pravidla belgického obecného smluvního a závazkového práva, která mohou nahrazovat případnou neexistenci takových pravidel na unijní úrovni.

- 86 V prvním odstavci článku 1134 belgického občanského zákoníku se stanoví, že „[s]mlouvy uzavřené v souladu se zákonem mají mezi smluvními stranami sílu zákona“, a v druhém odstavci uvedeného článku, že „[je] možné je vypovědět pouze po vzájemné dohodě nebo z důvodů, které připouští zákon“.
- 87 V článku 1134 odst. 3 belgického občanského zákoníku se dále stanoví, že smlouvy musí být plněny v dobré víře. V článku 1135 uvedeného zákoníku se stanoví, že „smlouvy zavazují nejen k tomu, co se v nich výslovně uvádí, ale ke všem důsledkům, které se závazkem vzhledem k jeho povaze pojí podle spravedlnosti, obyčeje nebo zákona. Tento článek tudíž rovněž vyjadřuje zásadu plnění smluv v dobré víře.
- 88 Článek 1156 belgického občanského zákoníku ilustruje použití této zásady při výkladu smluv. V uvedeném článku je totiž stanoveno, že „při výkladu smluv se nelze omezit pouze na jejich doslovné znění, ale je třeba usilovat o nalezení původního společného úmyslu smluvních stran“.
- 89 Jedná-li se o spor, který se týká plnění smlouvy, je důkazní břemeno upraveno ustanovením článku 1315 belgického občanského zákoníku, podle nichž platí, že povinnost prokázat existenci závazku má osoba, která se domáhá jeho splnění. Naopak ten, kdo tvrdí, že žádný závazek nemá, musí prokázat provedení platby nebo sdělit skutečnost, která způsobila zánik jeho závazku.
- 90 Dále je třeba upřesnit, že podle obecně uznávané právní zásady, podle níž každý soud uplatňuje svá procesní pravidla (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2012, *Insula v. Komise*, T-246/09, nezveřejněný, EU:T:2012:287, bod 88 a citovaná judikatura), se řízení, které se týká zkoumání druhého bodu návrhových žádání, v jehož rámci jedná Tribunál jakožto soud příslušný pro rozhodování sporů ze smluv, řídí jednacím řádem.

b) Ke třetímu žalobnímu důvodu, který vychází z toho, že Komise nedostála povinnosti unést své důkazní břemeno

- 91 V rámci třetího žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že auditori vyloučili řadu výdajů bez předložení důkazů a použili pouhé dedukce. Žalobkyně uvádí jako příklad těchto tvrzení závěry auditorů, které se týkají výdajů deklarovaných v souvislosti s činnostmi odborníka X v rámci projektu podle grantové dohody C. Žalobkyně z toho dovozuje, že Komise schválením těchto závěrů porušila základní a univerzální zásadu dokazování, podle níž přísluší straně, která vznáší určitou výtku, aby ji podložila příslušnými důkazy.
- 92 Komise zpochybňuje opodstatněnost tohoto žalobního důvodu.
- 93 Je třeba připomenout, že podle základní zásady upravující finanční podporu Unie může Unie poskytnout příspěvek pouze na skutečně vynaložené náklady. Z této zásady vyplývá, že důkaz příjemce podpory o tom, že byl projekt realizován, nepostačuje k tomu, aby odůvodnil poskytnutí konkrétního příspěvku. Příjemce musí navíc prokázat, že deklarované náklady vynaložil v souladu s podmínkami stanovenými pro poskytnutí dotyčného příspěvku, přičemž způsobitelnými náklady jsou pouze řádně odůvodněné náklady. Jeho povinnost dodržovat stanovené finanční podmínky představuje dokonce jeden z jeho hlavních závazků, a z tohoto důvodu je podmínkou pro poskytnutí finanční podpory (viz rozsudek ze dne 24. října 2014, *Technische Universität Dresden v. Komise*, T-29/11, EU:T:2014:912, bod 71 a citovaná judikatura).

- 94 Zásada připomenutá v bodě 93 výše se odráží v ustanoveních grantových dohod, které se týkají podmínek poskytnutí financování. Je třeba připomenout, že podle článků I.6 a II.15.4 uvedených dohod má příjemce mimo jiné povinnost předložit Komisi po ukončení projektu závěrečné vyúčtování skutečně vynaložených způsobilých výdajů a úplné souhrnné vyúčtování příjmů a výdajů projektu, přičemž Komise si případně může vyžádat předložení dodatečných informací a dokumentů. Právě na základě dokumentů uvedených v článku II.15.4 těchto dohod Komise v souladu s článkem II.17 těchto dohod a s výhradou informací získaných později v rámci auditu provedeného na základě článku II.20 dotčených dohod stanoví konečnou částku příspěvku.
- 95 Je třeba rovněž připomenout, že podle článku II.20.3 grantových dohod může Komise provést audit využití příspěvku a na základě výsledků tohoto auditu případně přijmout rozhodnutí, že bude požadovat vrácení finančních prostředků. V člancích II.20.1 a II.20.4 uvedených dohod se mimo jiné stanoví, že příjemci grantu mají povinnost poskytnout Komisi a jí pověřeným osobám veškeré informace, které jsou nezbytné k ověření skutečnosti, že projekt byl prováděn v souladu s těmito dohodami.
- 96 Unijní soud konstatoval, že závěrečné zprávy o auditu a veškeré důkazy, které jsou jejich podkladem, je třeba posuzovat s ohledem na případnou žalobu na určení smluvní odpovědnosti projednávanou Tribunálem jako důkazy, které má Komise k dispozici (rozsudek ze dne 8. září 2015, Amitié v. Komise, T-234/12, nezveřejněný, EU:T:2015:601, bod 136). Obdobně je třeba mít v projednávané věci za to, že závěrečné zprávy o auditu představují důkazy na podporu tvrzení Komise, která se týkají plnění grantových dohod.
- 97 Ve světle těchto zásad je třeba zkoumat výtku žalobkyně, která se týká vyloučení určitých výdajů v souvislosti s činnostmi odborníka X v rámci projektu podle grantové dohody C.
- 98 Ze závěrečné zprávy o auditu, která se týká projektu podle grantové dohody C, vyplývá, že auditoři, kteří odkazují na popis činností žalobkyně, který byl uveden na jejích internetových stránkách, konstatovali, že odborník X se účastnil dne 13. února 2009 jednoho dne odborné přípravy v Turecku v rámci jiného projektu. Žalobkyně nicméně deklarovala, že v průběhu téhož dne odborník X vykonával pracovní činnost na plný úvazek v souvislosti s projektem podle grantové dohody C. Auditoři vyloučili náklady v souvislosti s tímto dnem, které dosahovaly částky 450 eur.
- 99 Ze závěrečné zprávy o auditu, která se týká projektu podle grantové dohody C, rovněž vyplývá, že auditoři zkoumali, zda se v případě chyby, která vedla k fakturování nákladů za den 13. února 2009 v souvislosti s uvedeným projektem, jedná o ojedinělou chybu, či zda se tato chyba vyskytuje i u jiných dnů. Žalobkyni proto požádali, aby jim poskytla výňatky z finančních zpráv předložených v rámci ostatních projektů prováděných žalobkyní, a zejména informace o osobách, které se jich zúčastnily a rozvrhu jejich pracovní doby s cílem ověřit srovnáním správnost počtu hodin fakturovaných osobami, které se účastnily projektu podle grantové dohody C. Žalobkyně poskytnutí požadovaných informací odmítla s odůvodněním, že požadované informace překračují rámec dotčeného auditu.
- 100 Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadované dokumenty neposkytla, auditoři dospěli k závěru, že nelze potvrdit, že se zbývající část nákladů, které se týkají činností odborníka X ve výši 21 445,45 eura (a které odpovídají 39 deklarovaným pracovním dnům) týká výlučně projektu podle grantové dohody C. Auditoři tudíž ohledně způsobilosti těchto nákladů formulovali výhradu. Ze stejného důvodu formulovali auditoři výhradu ohledně způsobilosti deklarovaných nákladů, pokud jde o činnosti poskytnuté odborníkem Y ve výši 22 824,77 eura. Deklarované náklady, na které se vztahují výhrady auditorů, tedy dosahují částky 44 270,22 eura.
- 101 Ze závěrečné zprávy o auditu, která se týká projektu podle grantové dohody C, rovněž vyplývá, že výše uvedené výhrady, které auditoři formulovali, byly podpořeny následujícími skutečnostmi. Zaprve auditoři uvedli, že 81 % odměn za rok 2009 a 100 % odměn za období leden až červen 2010

vyplacených dvěma společníkům žalobkyně, odborníkům X a Y se týkalo jejich činnosti deklarované v rámci dotčených projektů, bez ohledu na skutečnost, že v těchto obdobích probíhaly rovněž ostatní projekty, jichž se žalobkyně účastnila. Zadruhé auditori konstatovali, že účetní systém žalobkyně neumožňuje určit příslušné osobní mzdové náklady podle konkrétního projektu. Zatřetí auditori uvedli, že v předložených výkazech pracovní doby není podrobně rozepsána činnost a odpracovaná doba zaměstnanců ani odborníků a je v nich uvedena pouze pracovní doba účtovaná na projekt.

- 102 Dopisem ze dne 10. června 2013, v němž byla zaslána závěrečná zpráva o auditu, která se týkala projektu podle grantové dohody C, Komise uvedla žalobkyni, že celkové náklady ve výši 44 270,22 eura, které se týkají činnosti odborníků X a Y a na které se vztahuje výhrada auditorů, by mohly být způsobilými náklady, pokud žalobkyně předloží ve lhůtě jednoho měsíce dokumenty požadované auditory. Žalobkyně tyto dokumenty nepředložila a Komise výše uvedené náklady s konečnou platností vyloučila jako nezpůsobilé.
- 103 S ohledem na základní zásadu, upravující finanční podporu Unie, která se týká důkazního břemene, které nese příjemce unijního příspěvku (viz bod 93 výše), úvahy, které jsou uvedeny v bodě 96 výše, a na skutečnost, že ze spisu nevyplyvá ani není jinak tvrzeno, že jednání auditorů a Komise by bylo možné považovat za jednání *mala fide*, je třeba konstatovat, že žalobkyně, která byla konfrontována s konkrétními zjištěními auditorů, měla předložit přesvědčivé důkazy o tom, že deklarované náklady v souvislosti s činnostmi odborníků X a Y splňují podmínky způsobilosti, které jsou stanoveny v článku II.14.1 grantových dohod, a zejména že se týkají předmětu uvedených dohod a jsou nezbytné pro plnění projektů, které jsou předmětem těchto dohod.
- 104 Je přitom nutné konstatovat, že žalobkyně takový přesvědčivý důkaz nepředložila ani v rámci postupu před zahájením soudního řízení, ani během řízení před Tribunálem.
- 105 V řízení před Tribunálem žalobkyně tvrdila, že závěry auditorů nebyly podepřeny důkazy. Žalobkyně uváděla jako příklad případ odborníka X a tvrdila, že auditori neměli právo za účelem vyloučení všech 40 dnů, které uvedený odborník deklaroval, použít dedukci založenou na chybě, která se týkala dne 13. února 2009, ale měli povinnost prokázat, že každý z 39 zbývajících dnů nesouvisí výlučně s projektem podle grantové dohody C.
- 106 Tuto argumentaci je třeba odmítnout, jelikož je v rozporu s rozložením důkazního břemene, jak bylo vymezeno v projednávané věci. Konkrétně jde o to, že auditori uvedli konkrétní nepřímé důkazy o existenci rizika, že pracovní dny deklarované u odborníků X a Y v rámci projektu podle grantové dohody C nesplňovaly podmínky způsobilosti, které jsou stanoveny v článku II.14.1 uvedené dohody (viz body 98 až 101 výše). Je tudíž na žalobkyni, aby prostřednictvím přesvědčivých důkazů prokázala, že podmínky způsobilosti byly dodrženy, což ovšem neučinila. Proto Komise, která se opírala o domněnku nezpůsobilosti nákladů, která byla podepřena konkrétními nepřímými důkazy a nebyla vyvrácena přesvědčivými důkazy, byla oprávněna schválit vyloučení veškerých výdajů, jež souvisely s prací odborníků X a Y v rámci tohoto projektu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2013, *Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung v. Komise*, T-171/08, nezveřejněný, EU:T:2013:639, bod 155 a citovaná judikatura).
- 107 Žalobkyně rovněž tvrdí, že pokud by bylo postupováno podle odůvodnění auditorů a veškeré dny deklarované u odborníků X a Y by bylo třeba zamítnout, znamenalo by to, že práce provedená žalobkyní byla vykonána spontánně z interních zdrojů bez účasti jakéhokoli odborníka. Takový závěr by byl s ohledem na objem a kvalitu uvedené práce paradoxní.
- 108 Tuto argumentaci je třeba odmítnout vzhledem k zásadě uvedené v bodě 93 výše, podle níž příjemci grantu k odůvodnění jeho přidělení nestačí, aby prokázal jen to, že projekt byl proveden. Příjemce musí kromě toho prokázat, že deklarované výdaje vynaložil v souladu s podmínkami stanovenými pro poskytnutí dotčeného příspěvku, přičemž způsobilými jsou pouze řádně doložené výdaje. Z toho vyplývá, že v projednávané věci nestačí sama skutečnost, že projekt podle grantové dohody C byl ve

skutečnosti proveden, a to s dosažením řádných výsledků, k tomu, aby byly uznány náklady, jež byly deklarovány u odborníků X a Y jakožto způsobilé náklady. Vedle toho je navíc třeba, aby byly dodrženy podmínky pro způsobilost, které jsou uvedeny mimo jiné v článku II.14.1 uvedené dohody.

- 109 V replice žalobkyně vznesla doplňující argumenty, jež je třeba rovněž zamítnout, a to zejména na základě zásad o rozdělení důkazního břemene v projednávané věci.
- 110 Žalobkyně stran dne 13. února 2009 tvrdí, že účast odborníka X na programu odborné přípravy v Turecku neznamena, že nemohl pracovat v průběhu tohoto dne na projektu podle grantové dohody C. Tato účast podle žalobkyně ani neznamena, že není s to vést řádné vyúčtování.
- 111 Žalobkyně k tomu dále uvádí, že odborník X podepsal výkaz pracovní doby, který je požadován podle závěrečných finančních dokumentů a že faktury a platební doklady byly předány Komisi. Žalobkyně se proto táže na to, jaké další důkazy Komise dále potřebovala, a to rovněž s ohledem na skutečnost, že práce byla dokončena.
- 112 Žalobkyně dále odůvodňuje své odmítnutí poskytnout dokumenty požadované auditory tvrzením, že auditori nebyli oprávněni provést audit všech jejích účtů a jejím odmítnutím poskytnout tyto dokumenty nelze odůvodnit vyloučení nákladů jakožto nezpůsobilých.
- 113 Stran dne 13. února 2009 je třeba předně připomenout, že je nezpochybnovaným faktem, že odborník X se během tohoto dne účastnil odborné přípravy v Turecku, která vůbec nesouvisí s projektem podle grantové dohody C, ovšem náklady související s činností uvedeného odborníka během tohoto dne byly deklarovány v souvislosti s tímto projektem, jelikož žalobkyně uvedla, že tento odborník během tohoto dne vykonával činnost v rozsahu plného pracovního úvazku. S ohledem na tento konkrétní nepřímý důkaz, který označili auditori, podle nichž zaúčtování takových nákladů pro dotčeného odborníka v uvedený den neodpovídá skutečnosti, bylo na žalobkyni, aby prokázala, že uvedený odborník skutečně vykonával během tohoto dne činnost v rozsahu plného pracovního úvazku ve prospěch dotčeného projektu bez ohledu na skutečnost, že se v tento den účastnil odborné přípravy v Turecku.
- 114 Žalobkyně přitom své důkazní břemeno neunesla. V souladu s tvrzením auditorů je totiž třeba konstatovat, že faktury a výkazy odpracované doby, jichž se dovolává žalobkyně a které byly předloženy Tribunálu v rámci organizačního procesního opatření, neumožňují prokázat, že náklady deklarované u odborníka X byly skutečné, a tudíž ani způsobilost těchto nákladů. Na předložených fakturách je uvedena pouze částka, kterou uvedený odborník vyúčtoval žalobkyni za dané časové období, aniž je upřesněn dotčený projekt či činnost provedená tímto odborníkem. Na předložených výkazech pracovní doby je uvedena pouze pracovní doba, během níž se tentýž odborník věnoval práci na dotčeném projektu v daný den, aniž jsou uvedeny bližší informace o činnostech tohoto odborníka a času, který byl vynaložen v rámci každé z činností. Kromě toho žalobkyně nezpochybnila konstatování auditorů, podle nichž jednak docházelo k překrývání několika projektů, jichž se žalobkyně účastnila, a jednak její účetní systém neumožňuje určit příslušné osobní mzdové náklady podle jednotlivých projektů (viz bod 101 výše). Za těchto okolností je třeba mít za to, že žalobkyně v případě dne 13. února 2009 ani v případě ostatních 39 dnů neprokázala, že se v případě nákladů deklarovaných u dotčeného odborníka v rámci projektu podle grantové dohody C jednalo o náklady skutečné, a tudíž způsobilé.
- 115 Pokud jde dále o tvrzení žalobkyně, která se týká jejího odmítnutí poskytnout auditorům určité dokumenty (viz bod 112 výše), je třeba poznamenat, že auditori nepožadovali provedení auditu účetnictví žalobkyně, jak posledně uvedena tvrdí. Auditori požádali o možnost prostudování finančních zpráv ostatních projektů, jichž se žalobkyně účastnila souběžně s třemi dotčenými projekty, s cílem provést křížové porovnání informací, jež žalobkyně předložila v souvislosti s využitím času odborníka X. Jak uvádí Komise, cílem auditorů bylo poskytnout žalobkyni příležitost, aby prokázala pravdivost svých prohlášení stran projektu podle grantové dohody C, což bylo předmětem auditu,

a nikoli ověřit její všeobecné účetnictví. Z toho vyplývá, že argumentace žalobkyně není relevantní, neboť se opírá o nesprávný výklad žádosti auditorů. Tato argumentace každopádně nemůže zpochybnit závěr o tom, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno.

116 S ohledem na předchozí úvahy je třeba tento žalobní důvod zamítnout.

c) Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, který vychází z chyb, které obsahovaly závěrečné zprávy o auditu

117 Žalobkyně tvrdí, že závěrečné zprávy o auditu obsahovaly několik zjevných procesních a podstatných pochybení. V této souvislosti vznáší pět žalobních výtek, jimiž je třeba se postupně zabývat.

118 Komise tyto výtky odmítá.

1) K úrovni odbornosti auditorů

119 Žalobkyně tvrdí, že auditori neměli potřebnou úroveň odbornosti k tomu, aby mohli zpochybnit kvalitu práce a nezbytnost činností, které žalobkyně vykonala, a že pro účely posouzení nezbytnosti vykázaných odpracovaných hodin se v podstatě museli spoléhat na počet hodin uvedených v žádostech, které žalobkyně předložila za účelem získání dotčených grantů.

120 Žalobkyně kromě toho tvrdí, že v určitých částech závěrečné zprávy o auditu, která se týká projektu podle grantové dohody A, auditori uvedli, že nebyli s to učinit závěr o relevantnosti nákladů ve vztahu k činnostem spojeným s tímto projektem. Podle žalobkyně sama skutečnost, že auditori uznali, že nejsou schopni učinit takové závěry, *prima facie* prokazuje, že auditori nedostáli nárokům kladeným na jejich důkazní břemeno.

121 Argumentaci žalobkyně o úrovni odbornosti auditorů je třeba odmítnout.

122 Pokud jde o odbornost auditorů, žádná skutečnost ve spisu neumožňuje zpochybnit, že auditori měli potřebnou kvalifikaci k tomu, aby ověřili způsobilost nákladů, které deklarovala žalobkyně, ve světle ustanovení grantových dohod. Žalobkyně kromě toho nesprávně tvrdí, že se auditori museli spoléhat na počet hodin práce uvedený v žádostech, které žalobkyně předložila za účelem získání dotčených grantů. Stačí totiž pouze poznamenat, že ze znění článku II.15.4 ve spojení s článkem II.17.1 uvedených dohod vyplývá, že výše grantu je s konečnou platností stanovena až poté, co Komise schválí dokumenty předložené žalobkyní podle výše uvedeného článku II.15.4, aniž jsou dotčeny informace následně získané prostřednictvím auditu provedeného na základě článku II.20 těchto dohod. Je tedy zřejmé, že hodiny práce uvedené v žádostech, které žalobkyně předložila za účelem získání tří grantů, které jsou předmětem dotčených dohod, byly pouhými odhady, což nijak nebrání tomu, aby auditori provedli kontrolu způsobilosti deklarovaných nákladů.

123 Pokud jde o argumentaci žalobkyně uvedenou v bodě 120 výše, je třeba uvést, že v několika částech závěrečných zpráv o auditu vyslovili auditori závěr o tom, že se nemohou vyjádřit ke způsobilosti nákladů deklarovaných žalobkyní, a to proto, že žalobkyně neposkytla požadované informace a v této věci neprokázala způsobilost deklarovaných nákladů. Z toho vyplývá, že důvodem výše uvedené nemožnosti vyjádření auditorů nebyl údajný nedostatek jejich odbornosti a tato nemožnost neprokazuje porušení důkazní povinnosti. V rámci zkoumání třetího žalobního důvodu bylo konstatováno, že žalobkyni v zásadě přísluší, aby za okolností projednávané věci prokázala způsobilost deklarovaných nákladů.

124 První výtka žalobkyně musí být tudíž zamítnuta.

2) K výkazům odpracované doby

- 125 Žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného posouzení, když měla za to, odborníci zaměstnaní žalovanou měli povinnost vyplňovat výkazy pracovní doby. Podle žalobkyně v grantových dohodách není taková podmínka stanovena ani v nich není upřesněno, jaký druh informací mají takové výkazy obsahovat.
- 126 Tato výtku musí být rovněž zamítnuta. Je jistě pravda, že v grantových dohodách není stanovena povinnost žalobkyně prokázat způsobilost deklarovaných nákladů prostřednictvím výkazů odpracované doby vyplněných zaměstnanci, kteří se účastnili dotčených projektů. V uvedených dohodách je ovšem v jejich článku II.14.1 stanoveno, že deklarované náklady musí být zjištěitelné a prověřitelné. Jak správně uvedla Komise, výkazy odpracované doby jsou prostředkem k prokázání způsobilosti nákladů.
- 127 Kromě toho ze závěrečných zpráv o auditu nevyplývá, že auditoři odůvodnili své závěry tím, že žalobkyně nepředložila výkazy odpracované doby. Auditoři každopádně odůvodnili své závěry několika nepřímými důkazy. Mezi těmito nepřímými důkazy uvedli i skutečnost, že v předložených výkazech odpracované doby nejsou uvedeny bližší informace o provedených činnostech a o době, kterou zaměstnanci nebo odborníci věnovali každé z činností. Auditoři upozornili na další nedostatky, jako např. na skutečnost, že účetní systém žalobkyně neumožňuje uvést do souvislosti osobní mzdové náklady s projekty prováděnými žalobkyní, čímž vzniká riziko dvojité fakturace. Auditoři totiž zjistili několik případů dvojité fakturace (například viz náklady související s pracovními místy F 13, F 21, F 27, F 30 a F 34 v rámci projektu podle grantové dohody A).
- 128 Z výše uvedeného vyplývá, že auditoři navrhli vyloučení určitých nákladů jakožto nezpůsobilých nikoli proto, že žalobkyně nepředložila výkazy odpracované doby nebo že tyto výkazy nebyly dostatečně přesné, ale protože neprokázala způsobilost nákladů, které byly deklarovány u dotčených projektů.
- 129 Tuto výtku je tedy nutné zamítnout.

3) K průtahům v souvislosti s vyúčtováním a platbami v rámci projektů podle grantových dohod B a C

- 130 Žalobkyně vytýká auditorům, že zamítli určité osobní mzdové náklady v rámci projektů podle grantových dohod B a C z toho důvodu, že související faktury byly uhrazeny až poté, co byla Komisi předložena závěrečná zpráva. Žalobkyně má za to, že v grantových dohodách se pouze stanoví, že náklady musí vzniknout v době trvání dotčeného projektu a uvedené dohody neupravují okamžik provedení plateb. V projednávané věci byly sice platby provedeny po dokončení projektů podle grantových dohod B a C, avšak tyto náklady vznikly během doby trvání těchto projektů, jak prokazují data na vystavených fakturách. Žalobkyně má za to, že pokud by Komise měla v úmyslu omezit kvalifikaci způsobilých nákladů na náklady, které vznikly a byly proplaceny před určitým datem, uvedla by tuto skutečnost v grantových dohodách, což ovšem neučinila.
- 131 Tuto výtku je třeba rovněž zamítnout, neboť nevychází z přesných důvodů, které auditoři uvedli pro vyloučení určitých nákladů deklarovaných v rámci projektů podle grantových dohod B a C.
- 132 Pokud jde o projekt podle grantové dohody B, jak vyplývá ze závěrečné zprávy o auditu týkající se tohoto projektu (bod 5.2.1 5), auditoři vyloučili náklady o celkové výši 82 000 eur na práci čtyř odborníků z následujících důvodů. Obecně auditoři konstatovali, že tyto náklady byly zaznamenány v účetním systému žalobkyně a proplaceny po uplynutí značné doby od okamžiku, kdy byla Komisi předložena závěrečná zpráva, tj. ode dne 4. srpna 2010. Auditoři rovněž poznamenali, že neobdrželi smlouvy, které byly uzavřeny s dotčenými odborníky, a že výkazy odpracované doby byly vyplněny na žádost Komise v době po ukončení uvedeného projektu, jak vyplývá z korespondence mezi žalobkyní

a Komisí, což vyvolává pochybnosti ohledně spolehlivosti zaznamenaných odpracovaných hodin. Na základě těchto úvah auditoři konstatovali, že neexistují dostatečné důkazy, které by prokazovaly, že výše uvedené náklady vznikly v době trvání dotčeného projektu.

- 133 Auditoři následně podrobně rozvedli obecné připomínky závěrečné zprávy o auditu týkající se projektu podle grantové dohody B stran situace každého ze čtyř odborníků, v souvislosti s nimiž byly deklarovány náklady v rámci uvedeného projektu. Například u odborníka Y, který je jedním ze společníků žalobkyně, auditoři navrhli vyloučení nákladů v celkové výši 18 000 eur z toho důvodu, že faktura byla datována a zanesena do účetnictví žalobkyně v roce 2011 a proplacena byla 10. ledna 2011, tj. po uplynutí značné doby od okamžiku, kdy žalobkyně dne 4. srpna 2010 předložila závěrečnou zprávu. Auditoři rovněž uvedli, že neexistoval žádný důkaz o tom, že k poskytnutí služeb ze strany tohoto odborníka došlo během trvání projektu, a dále uvedli, že uvedené služby byly poprvé zaznamenány v revidované závěrečné zprávě, kterou žalobkyně předložila Komisi dne 27. října 2010.
- 134 Připomínky, které se ubíraly stejným směrem, byly učiněny i ke třem ostatním odborníkům, jejichž náklady byly deklarovány v rámci projektu podle grantové dohody B.
- 135 Žalobkyně, která se omezila pouze na obecnou argumentaci uvedenou v bodě 130 výše, tyto skutečnosti vyplývající ze závěrečné zprávy o auditu, která se týká projektu podle grantové dohody B, nezpochybnila.
- 136 Z výše uvedených skutečností vyplývá, že zamítnutí určitých výdajů odborníků, které byly deklarovány v rámci projektu podle grantové dohody B, se nezakládalo pouze na skutečnosti, že související faktury byly proplaceny po předložení závěrečné zprávy, jak nepřesně tvrdí žalobkyně, nýbrž se opíralo o soubor nesporných důkazů, kterými byla konkrétně zpochybněna způsobilost deklarovaných nákladů, a to zejména vznik deklarovaných nákladů v době trvání projektu, jak je vyžadováno podle článku II.14.1 čtvrté odrážky grantových dohod.
- 137 Jak totiž správně poznamenala Komise, o nákladech, které byly fakturovány a zaneseny do účetnictví žalobkyně po předložení závěrečné zprávy, lze mít oprávněně vážné pochybnosti. Jak zdůrazňuje Komise, je dále obtížné pochopit, jak mohla být faktura, která nebyla ještě zanesena v účetnictví žalobkyně, zahrnuta v závěrečné zprávě předložené Komisi, která podle článku II.15.4 grantových dohod obsahuje úplné souhrnné vyúčtování příjmů a výdajů.
- 138 Stran projektu podle grantové dohody C z bodu 5.2.1 4 závěrečné zprávy o auditu, která se týká tohoto projektu, vyplývá, že odborník Z vyfakturoval náklady v celkové výši 14 800 eur. Na faktuře je uvedeno datum 9. června 2010, avšak náklady byly zaneseny do účetního systému žalobkyně dne 30. září 2010 a proplaceny dne 19. října 2010, tj. po uplynutí značné doby od okamžiku, kdy byla Komisi předložena závěrečná zpráva (dne 21. července 2010), a poté, co Komise vyrozuměla žalobkyni dne 24. srpna 2010 o tom, že má v úmyslu zamítnout všechny osobní mzdové náklady deklarované žalobkyní. Auditoři rovněž poznamenali, že neobdrželi smlouvy, které žalobkyně uzavřela s dotčenými odborníky, a jak vyplývá z korespondence mezi žalobkyní a Komisí, že výkazy odpracované doby byly vyplněny na žádost Komise v době po ukončení uvedeného projektu. Auditoři kromě toho poznamenali, že není k dispozici dostatek důkazů, kterými by bylo možné podpořit fakturaci 37 pracovních dnů ze strany odborníka, a na základě předložených důkazů lze odůvodnit fakturaci pouze v rozsahu 11 dnů. Auditoři konstatovali, že žalobkyně má předložit dodatečná vysvětlení a důkazy za účelem odůvodnění celkového počtu dnů fakturovaných odborníkem a zpoždění v zanesení faktury do jejího systému účetnictví, a navrhli prozatímní vyloučení nákladů, jež souvisely s 26 dny práce, které byly fakturovány tímto odborníkem, tj. nákladů ve výši 10 400 eur (26 dnů × 400 eur), jakožto nezpůsobilých.
- 139 Je třeba uvést, že žalobkyně nepředložila v rámci postupu před zahájením soudního řízení ani během řízení před Tribunálem žádný přesvědčivý důkaz, kterým by zpochybnila zjištění auditorů uvedená v bodě 5.2.1 4 závěrečné zprávy o auditu, která se týká projektu podle grantové dohody C.

140 Podobně, jako bylo konstatováno stran projektu podle grantové dohody B, je třeba podotknout, že důvodem pro vyloučení určitých nákladů dotčených odborníků v rámci projektu podle grantové dohody nebylo pouze to, že faktura žalobkyně byla proplacena po datu předložení závěrečné zprávy Komisi, ale skutečnost, že uvedené vyloučení se opíralo o soubor skutečností, kterými byla konkrétně zpochybněna způsobilost deklarovaných nákladů.

141 Na základě výše uvedených důvodů je tuto výtku třeba zamítnout jako irelevantní.

4) K využití dodavatelů mimo Unii v rámci projektu podle grantové dohody B

142 Žalobkyně vytýká auditorům, že vyloučili náklady související s výrobou audiovizuálního záznamu v rámci projektu podle grantové dohody B z toho důvodu, že výdaje související se touto výrobou vznikly mimo Unii. Žalobkyně tvrdí, že použitelný smluvní rámec nevylučuje, aby příjemci využili dodavatele usazené mimo Unii. Dále tvrdí, že v projednávané věci každopádně převážná část nákladů na výrobu audiovizuálního záznamu vznikla v Unii. Žalobkyně konečně zpochybňuje výtku auditorů, podle níž žalobkyně nepředložila důkaz o tom, že volba dodavatele audiovizuálního záznamu představovala nejlepší poměr mezi kvalitou a cenou.

143 Z bodu 5.2.2 1 závěrečné zprávy o auditu, která se týká projektu podle grantové dohody B, vyplývá, že auditori vyloučili jakožto nezpůsobilé náklady ve výši 52 497,16 eura, které se týkaly výroby audiovizuálního záznamu, neboť tyto náklady vznikly mimo Unii. Auditori mimo jiné konstatovali, že žalobkyně nebyla s to prokázat existenci nějakého nabídkového řízení, které by bylo uspořádáno s cílem výběru výrobce audiovizuálního záznamu, a že učiněná volba představovala nejlepší poměr mezi kvalitou a cenou. Z toho vyplývá, že vyloučení nákladů souvisejících s výrobou audiovizuálního záznamu se opírá o dva důvody, které je třeba posoudit.

144 Pokud jde o první důvod, který souvisí s místem vzniku nákladů na výrobu audiovizuálního záznamu, je nesporné, že dodavatel audiovizuálního záznamu byl usazen ve Spojených státech amerických. Je pravda, že grantová dohoda B nezakazuje příjemci využití dodavatelů usazených mimo Unii. Nicméně v pokynech pro žadatele o granty se v bodě III.2, nadepsaném „Pravidla pro způsobilé výdaje“, stanoví, že k tomu, aby bylo možné náklady považovat za způsobilé, musí tyto náklady příjemce (nebo jeho partnerů) vzniknout v členských státech Unie s výjimkou Dánska.

145 Pokud jde o právní závaznost pokynů pro žadatele o grant, v úvodní části každé z grantových dohod se stanoví, že podmínky obsažené v uvedených dohodách mají přednost před obsahem pokynů pro podávání žádosti o grant, avšak uvedené pokyny musí být použity „ve zbytku“. Pokud v projednávané věci tyto dohody neupřesňují místo, kde musí náklady vzniknout, avšak toto místo je upřesněno v pokynech, které tímto způsobem doplňují uvedené dohody, je třeba mít za to, že v projednávané věci se řídí tato konkrétní otázka související s náklady uvedenými pokyny.

146 Je pravda, že žalobkyně v řízení před Tribunálem tvrdila, že přestože je dodavatelem audiovizuálního záznamu společnost se sídlem ve Spojených státech amerických, náklady na audiovizuální záznam ve skutečnosti vznikly v Unii. V Unii byl napsán scénář, uskutečněna výroba a dabing audiovizuálního záznamu. Na podporu těchto tvrzení ovšem nebyl předložen žádný důkaz.

147 Je tudíž třeba konstatovat, že argumentací žalobkyně není zpochybněn první důvod odůvodnění závěrů auditorů.

148 Stran druhého důvodu, který se týká neexistence důkazů na straně žalobkyně o provedení nabídkového řízení a skutečnosti, že volba dodavatele audiovizuálního záznamu představovala nejlepší poměr mezi kvalitou a cenou, je třeba poznamenat, že v článku II.9.1 grantových dohod je stanoveno následující:

„Pokud provádění projektu vyžaduje uzavření smlouvy a tyto smlouvy představují náklady na projekt, které se uvádějí v oddílu týkajícím se přímých způsobilých nákladů předběžného rozpočtu, musí příjemci uspořádat nabídkové řízení, jehož se účastní potencionální uchazeči a zakázku udělit nabídce s nejlepším poměrem mezi kvalitou a cenou [...], přičemž tato nabídková řízení musí být v souladu se zásadami transparentnosti a rovného zacházení s potenciálními dodavateli a musí se přitom vyhnout jakémukoli střetu zájmů.“

149 Dále je třeba připomenout, že v článku II.14.1 se stanoví, že k tomu, aby byly náklady považovány za způsobilé, musí být náklady „přiměřené, odůvodněné a v souladu se zásadou řádného finančního řízení, zejména pokud jde o hospodárnost a efektivnost“.

150 Ze spisu vyplývá, že náklady související s výrobou audiovizuálního záznamu byly zahrnuty do předběžného rozpočtu projektu podle grantové dohody B v oddílu nadepsaném „Zveřejnění a šíření“ jakožto přímé náklady. Z toho vyplývá, že auditori byli oprávněni požadovat na žalobkyni nejen podle článku II.19.1 grantových dohod, ale i podle článku II.14.1 uvedených dohod, aby předložila důkazy o uskutečnění nabídkového řízení a o skutečnosti, že volba dodavatele audiovizuálního záznamu byla učiněna na základě nejlepšího poměru mezi kvalitou a cenou a efektivností nákladů. Bylo na žalobkyni, aby tento důkaz předložila.

151 Přitom ze spisu nevyplývá, že by žalobkyně takový důkaz předložila.

152 Nabídky, o nichž byla informována Komise, které jsou uvedeny v příloze 31 žaloby, jsou datovány dnem 18. listopadu 2010, přičemž tento okamžik nastal později než okamžik ukončení projektu podle grantové dohody B, kterým byl den 9. června 2010. Tento postup je přitom v rozporu se zněním článku II.9.1 grantových dohod, z něhož ve vztahu k využití „potencionálních“ dodavatelů vyplývá, že nabídky musí být předloženy během trvání projektu, a nikoli po jeho ukončení.

153 Pokud jde o nabídky datované rokem 2008, které jsou uvedeny v příloze 30 žaloby, jak uvedla sama žalobkyně, tyto nabídky se týkají jiného druhu služby, a sice výroby klasického audiovizuálního záznamu bez zvláštních efektů, od kterého následně žalobkyně upustila, neboť se nakonec rozhodla, že pro naplnění cílů projektu podle grantové dohody B bude vhodnější, pokud bude vyrobené audiovizuální dílo obsahovat zvláštní efekty.

154 Je tudíž třeba konstatovat, že argumentací žalobkyně není zpochybněn ani druhý základ odůvodnění závěrů auditorů.

155 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy musí být tato výtku zamítnuta.

5) Ke kvalitě plnění žalobkyně

156 Žalobkyně vytýká auditorům a Komisi, že nezohlednili kvalitu jejího plnění a skutečnost, že byly dosaženy cíle, k jejichž splnění sloužilo udělení grantů.

157 Tuto výtku je třeba zamítnout s ohledem na základní zásadu upravující finanční podporu Unie, podle níž může Unie poskytnout příspěvek pouze na skutečně vynaložené výdaje. Jak již bylo uvedeno, z této zásady vyplývá, že důkaz příjemce podpory o tom, že projekt byl realizován, nepostačuje k tomu, aby odůvodnil poskytnutí konkrétního příspěvku. Příjemce musí navíc prokázat, že deklarované výdaje vynaložil v souladu s podmínkami stanovenými pro poskytnutí dotyčného příspěvku, přičemž

způsobilými výdaji jsou pouze řádně odůvodněné výdaje. Jeho povinnost dodržovat stanovené finanční podmínky představuje dokonce jeden z jeho hlavních závazků, a z tohoto důvodu je pro poskytnutí finančního příspěvku určující (viz bod 93 výše).

158 Na základě výše uvedených důvodů je třeba čtvrtý žalobní důvod zamítnout.

d) K prvnímu žalobnímu důvodu, který vychází ze skutečnosti, že pravidla, kterými se řídil audit prováděný auditory, nebyla nikdy předmětem dohody stran

159 Žalobkyně tvrdí, že auditoři postupovali podle auditních pravidel, která nebyla stanovena v grantových dohodách, a tudíž nebyla předmětem dohody stran. Kromě toho nejsou nikde v závěrečných ani prozatímních zprávách o auditu uvedena ustanovení uvedených dohod a auditoři podle žalobkyně jednali na základě cílů, které jednostranně stanovila Komise, a nikoli v souladu s podmínkami pověření, které byly uvedeny v těchto dohodách. Žalobkyně má za to, že jelikož se závěry auditorů a následně napadené rozhodnutí opíraly o pravidla, která nebyla předmětem dohody stran, je třeba toto rozhodnutí zrušit.

160 Komise tvrdí, že tento žalobní důvod musí být zamítnut.

161 Nejprve je třeba poznamenat, že z informací uvedených ve shrnutí závěrečných zpráv o auditu vyplývá, že tento audit byl proveden v souladu s mezinárodními auditorskými standardy a v souladu se „základními zásadami a pojmy mezinárodního rámce pro ověřovací zakázky ustaveného Mezinárodní federací účetních“. V bodě 1.1 závěrečných zpráv o auditu bylo kromě toho uvedeno, že cílem auditu bylo zejména ověřit, zda byl finanční příspěvek vyplacený Komisí použit výlučně pro účely dotčeného projektu, zda deklarované náklady vznikly během období, na které se vztahuje dotčená grantová dohoda, zda byla pravdivost nákladů prokázána vhodnými dokumenty, doklady o zaplacení a existenci systému kontrol, a zda byly při řízení projektu koordinátorem dodrženy zásady řádného finančního řízení, hospodárnosti a efektivity. Toto vymezení cíle auditu pouze odráželo podmínky způsobilosti nákladů deklarovaných příjemcem grantu, které jsou stanoveny v článku II.14.1 grantových dohod. V projednávané věci auditoři jednali dále na základě článku II.20 uvedených dohod. Z toho vyplývá, že výtku žalobkyně, podle které Komise stanovila jednostranně cíle auditu, je třeba odmítnout.

162 Dále je třeba uvést, že z posouzení závěrečných zpráv o auditu vyplývá, že sporné náklady deklarované žalobkyní byly vyloučeny z toho důvodu, že nesplňovaly podmínky způsobilosti, které jsou stanoveny mimo jiné v článku II.14.1 grantových dohod. To vyplývá navíc i z výše uvedených konstatování, která se týkají ostatních žalobních důvodů, jež vznesla žalobkyně. Jak Komise správně tvrdí, auditní pravidla, jež podle argumentace žalobkyně nebyla předmětem dohody stran, se týkají pouze odborných a etických standardů, které jsou auditoři povinni dodržovat při výkonu své činnosti, a nijak nesouvisí s podmínkami způsobilosti nákladů deklarovaných žalobkyní. Žalobkyně kromě toho neprokázala, jak tato auditní pravidla souvisí se závěry auditorů o způsobilosti nákladů, jinak řečeno, neprokázala, jak by mohlo určité auditní pravidlo vést k tomu, že náklady budou považovány za způsobilé či nezpůsobilé.

163 Z toho vyplývá, že výtku žalobkyně týkající se toho, že auditoři použili auditní pravidla, která nebyla předmětem společné dohody stran, je třeba zamítnout jako irelevantní.

164 Konečně je třeba poznamenat, že žalobkyně v replice tvrdí, že dodržela účetní standardy stanovené italským právem, a je proto napadené rozhodnutí, které se údajně opírá o jiné auditní standardy, které nebyly předmětem dohody stran, v rozporu s čl. 126 odst. 2 písm. d) finančního nařízení.

165 V článku 126 odst. 2 písm. d) finančního nařízení se stanoví, že způsobilé náklady musí být zaznamenány v účetních záznamech příjemce grantu a stanoveny v souladu s platnými účetními standardy země, ve které je příjemce grantu usazen, a v souladu s běžnou praxí účtování nákladů příjemce grantu.

166 Přitom je třeba v návaznosti na předchozí úvahy zdůraznit, že skutečnost, že náklady deklarované žalobkyní mohly být v souladu s italskými účetními standardy, v žádném případě neznámá, že tyto náklady jsou v souladu s podmínkami způsobilosti, které jsou stanoveny mimo jiné v článku II.14 grantových dohod. Proto skutečnost, že se žalobkyně dovolává čl. 126 odst. 2 písm. d) finančního nařízení, není relevantní.

167 S ohledem na předchozí úvahy je třeba tento žalobní důvod zamítnout.

e) Ke druhému žalobnímu důvodu, který vychází jednak z nepřiměřených průtahů při zasílání závěrečných zpráv o auditu a jednak ze špatného řízení dotčených projektů ze strany Komise

168 Je třeba připomenout, že v rámci tohoto žalobního důvodu vznáší žalobkyně dvě výtky.

169 V rámci první výtky žalobkyně poukazuje na nepřiměřenost doby 18 měsíců, která uplynula mezi 25. lednem 2012, tj. datem, kdy jí byly zaslány revidované návrhy zpráv o auditu, a 10. červnem 2013, tj. datem, kdy jí byly zaslány závěrečné zprávy o auditu. Na základě takto dlouhé prodlevy nabyla dojmu, že Komise implicitně přijala její argumenty směřující proti závěrům auditorů, a tato prodleva jí způsobila újmu, jelikož neměla možnost vhodným a účinným způsobem zpochybnit závěry Komise.

170 V rámci druhé výtky žalobkyně vytýká Komisi obecně špatné řízení dotčených projektů.

171 Komise výtky žalobkyně zpochybňuje.

172 Stran první výtky je třeba předně poznamenat, že neexistuje žádné právní ani smluvní ustanovení, které by upřesňovalo délku auditu, který je upraven v článku II.20 grantových dohod. V odstavci 3 posledně uvedeného ustanovení je pouze stanoveno, že audit lze provést ve lhůtě pěti let od data závěrečné platby. Toto ustanovení ovšem nemění nic na tom, že při určování povinností stran vyplývajících z plnění grantových dohod je třeba zohlednit povinnost stran smlouvy plnit smlouvu v dobré víře. V projednávané věci měla Komise podle této zásady povinnost sdělit žalobkyni v přiměřené lhůtě závěry auditorů, aby žalobkyně měla možnost tyto závěry účinně zpochybnit, a obecně ji neměla ponechat v nejistotě, která by ji mohla poškodit.

173 Jak vyplývá ze spisu, revidované návrhy zpráv o auditu, které se týkaly dotčených projektů, byly žalobkyni předány dne 24. ledna 2012. Žalobkyně k těmto revidovaným návrhům předložila svá vyjádření dne 15. února 2012. Auditori zaslali závěrečné zprávy o auditu Komisi dne 26. dubna 2012 a Komise tyto zprávy zaslala žalobkyni dne 10. června 2013.

174 Proto je třeba mít za to, že postup auditu probíhal v souladu se zásadou plnění smluv v dobré víře až do dne 26. dubna 2012, tj. do data, kdy auditori zaslali Komisi závěrečné zprávy o auditu. Je třeba rovněž konstatovat, že v době mezi 26. dubnem 2012 a 10. červnem 2013, tj. datem zaslání těchto závěrečných zpráv o auditu žalobkyni, uplynulo více než třináct měsíců. Je proto třeba zkoumat, zda taková doba představuje v projednávané věci s ohledem na zásadu plnění smluv v dobré víře přiměřenou lhůtu.

- 175 Vzhledem k obsahu spisu není uplynutí více než třináctiměsíční doby odůvodněné a tato doba je nepřiměřená. Poté, co auditori dne 26. dubna 2012 předali závěrečné zprávy o auditu Komise, totiž nedošlo k žádnému kontaktu mezi Komisí a žalobkyní. Jak vyplývá z dopisů ze dne 10. června 2013, Komise kromě toho schválila závěrečné zprávy o auditu v plném rozsahu a neprovedla v nich žádnou změnu. Dále předmět auditů ani obsah závěrečných zpráv o auditu nevykazoval žádnou složitost.
- 176 Jedinou skutečností, kterou Komise uvedla k odůvodnění uplynutí více než třináctiměsíční doby, bylo, že Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) zahájil dne 10. září 2012 vyšetřování. Podle Komise z důvodu tohoto zahájení vyšetřování potřebovala několik měsíců na ověření a schválení závěrů auditorů.
- 177 Je třeba zdůraznit, že Komise dostatečně nevysvětlila, proč zahájení vyšetřování úřadem OLAF zapříčinilo prodlevu překračující třináct měsíců. Kromě toho k tomuto zahájení vyšetřování došlo pět měsíců po předání závěrečných zpráv o auditu Komisi, což každopádně prokazuje, že mezi předáním závěrečných zpráv o auditu Komisi a zahájením vyšetřování úřadem OLAF uplynula doba pěti měsíců. Ze spisu přitom nevyplývá, že by Komise během této doby pěti měsíců vyvinula jakoukoli aktivitu.
- 178 Z výše uvedeného vyplývá, že uplynutí doby více než třinácti měsíců mezi okamžikem předání závěrečných zpráv o auditu Komisi a zasláním uvedených zpráv žalobkyni v projednávané věci představuje nepřiměřenou prodlevu, a tudíž porušení takových smluvních povinností na straně Komise, které vyplývají z výkladu smyslu zásady plnění smluv v dobré víře.
- 179 Ze spisu nicméně nevyplývá, že nepřiměřené průtahy v zasílání závěrečných zpráv o auditu žalobkyni měly dopad na možnost žalobkyně účinně zpochybnit závěry auditorů, jak tvrdí žalobkyně.
- 180 Předně, jak správně uvádí Komise, je třeba uvést, že žalobkyně měla dvě příležitosti, a sice dne 22. prosince 2011 a dne 15. února 2012, k tomu, aby auditorům předložila v době, kdy byly zprávy o auditu ve fázi návrhu, vyjádření a podklady. Rovněž je třeba uvést, že Komise přijala závěry auditorů v plném rozsahu. Za těchto okolností není prokázáno, že by nepřiměřené průtahy v zasílání závěrečných zpráv o auditu žalobkyni měly dopad na možnost žalobkyně účinně zpochybnit závěry auditorů. Kromě toho je třeba poznamenat, že po zaslání závěrečných zpráv o auditu Komise poskytla žalobkyni další příležitosti k předložení dodatečných vyjádření a podkladů, a že v této souvislosti žalobkyně předložila vyjádření prostřednictvím dopisů ze dne 9. července 2013 a ze dne 7. října 2013.
- 181 Stran argumentu, který žalobkyně vznesla u Tribunálu, podle kterého vzhledem k délce trvání auditu většina zaměstnanců, kteří řídili dotčené projekty, již pro žalobkyni nepracovala, čímž byla žalobkyně zbavena možnosti získat informace nezbytné pro účinné zpochybnění závěrů auditorů, je třeba uvést následující.
- 182 Zprvce, jak správně podotýká Komise, ze spisu vyplývá, že dvě klíčové osoby, které se podílely na řízení dotčených projektů, a sice odborníci X a Y, k okamžiku podání projednávané žaloby stále působily ve vedoucích orgánech žalobkyně, a tudíž byly s to získat veškeré informace nezbytné pro zpochybnění závěrů auditorů.
- 183 Zadruhé je třeba uvést, že na základě článku II.20 odst. 2 a 3 grantových dohod měla žalobkyně povinnost uchovávat všechny původní doklady, zejména účetní a daňové záznamy po dobu pěti let od okamžiku provedení závěrečné platby, tj. až do roku 2015. Z toho vyplývá, že zpoždění v zaslání závěrečných zpráv o auditu nemohlo mít dopad na možnost žalobkyně uplatnit výše uvedené dokumenty na podporu svých tvrzení, jelikož měla na základě smlouvy tyto doklady uchovávat až do roku 2015 a relevantní skutečnosti v projednávané věci, tj. připomínkové řízení k auditu, nastaly v roce 2013.
- 184 S ohledem na předchozí úvahy je třeba první výtku žalobkyně zamítnout.

- 185 Je třeba připomenout, že v rámci druhé výtky žalobkyně vytýká Komisi obecně špatné řízení dotčených projektů. Žalobkyně jako nepřímé důkazy tohoto špatného řízení uvádí nedostatečnou komunikaci ze strany Komise vůči žalobkyni během provádění těchto projektů, následnou aktualizaci pokynů pro žadatele o granty, které nyní obsahují mnohem více informací ke způsobilým nákladům, a skutečnost, že grantové dohody obsahovaly různé chyby stylistické povahy.
- 186 Tuto výtku je třeba zamítnout jako neopodstatněnou. Stran údajné nedostatečné komunikace ze strany Komise během provádění dotčených projektů ze spisů nevyplývá, že během provádění uvedených projektů žalobkyně potřebovala, aby jí Komise poskytla dodatečné informace a upřesnění, a že žádala Komisi o schůzku, kterou by Komise odmítla. Komise rovněž správně uvádí skutečnost, že v listopadu 2009 její příslušné útvary vykonaly kontrolní návštěvu v prostorách žalobkyně.
- 187 Pokud jde o další dva nepřímé důkazy, jichž se dovolává žalobkyně (viz bod 185 výše), tyto důkazy neumožňují prokázat špatné řízení ze strany Komise.
- 188 S ohledem na předchozí úvahy je třeba tento žalobní důvod zamítnout. Jelikož žalobkyně neprokázala, že měla vůči Komisi na základě grantových dohod pohledávku, je třeba zamítnout její druhý bod návrhových žádání.

3. K prvnímu bodu návrhových žádání, který se týká návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí

- 189 Je třeba připomenout, že první výtku druhého žalobního důvodu a pátý žalobní důvod je třeba považovat za vznesené na podporu prvního bodu návrhových žádání. Nejprve je třeba zkoumat pátý žalobní důvod.

a) K pátému žalobnímu důvodu, který vychází z nedostatku pravomoci Komise přijmout napadené rozhodnutí

- 190 Žalobkyně v replice zpochybňuje pravomoc Komise přijmout napadené rozhodnutí. Žalobkyně tvrdí, že ve smluvních věcech Komise nemůže přijímat jednostranné akty, jako je napadené rozhodnutí v projednávané věci, a k tomu, aby přinutila smluvní protistranu ke splnění jejích smluvních povinností finanční povahy, se případně musí obrátit na soud příslušný pro rozhodování sporů ze smluv s návrhem na zaplacení podle článku 272 SFEU. Žalobkyně má za to, že pokud by byla Komisi přiznána pravomoc přijímat jednostranný akt, který je exekučním titulem, za účelem vymáhání smluvní pohledávky, bylo by to v rozporu s článkem 47 Listiny základních práv, jelikož „smluvní protistrana“ by vůči tomuto jednostrannému aktu neměla účinnou právní ochranu. Podle žalobkyně má zaprvé na účinnost žaloby na neplatnost proti tomuto aktu dopad judikatura Tribunálu, podle níž jsou v rámci žaloby na neplatnost žalobní důvody, které vycházejí z porušení smluvních ustanovení a použitelného vnitrostátního práva, nepřípustné. Zadruhé v rámci žaloby na určení smluvní odpovědnosti podané „smluvní protistranou“ Komise u soudu příslušného pro rozhodování sporů ze smluv by Komise mohla vůči „smluvní protistraně“ namítat jednostranný akt, který je exekučním titulem, který by byl mezitím potvrzen soudem posuzujícím otázky legality.
- 191 Komise tvrdí, že tento žalobní důvod je neopodstatněný.
- 192 Je třeba připomenout, že právními základy napadeného rozhodnutí jsou článek 299 SFEU a čl. 79 odst. 2 finančního nařízení.
- 193 Článek 299 první pododstavec SFEU stanoví:
- „Akty Rady, Komise nebo Evropské centrální banky, které ukládají peněžitý závazek jiným osobám než státům, jsou podkladem pro výkon rozhodnutí.“

194 Článek 79 odst. 2 finančního nařízení stanoví:

„Orgán může formálně zjišťovat pohledávky od jiných subjektů než států prostřednictvím vykonatelného rozhodnutí ve smyslu článku 299 [SFEU].“

195 Je třeba uvést, že čl. 79 odst. 2 finančního nařízení je uveden v kapitole nadepsané „Příjmové operace“, po které následuje kapitola nadepsaná „Výdajové operace“, a tudíž se tyto dvě kapitoly nepoužijí pouze pro určitou zvláštní oblast činnosti Unie, ale na všechny operace související s jejím rozpočtem, o čemž svědčí skutečnost, že tyto dvě kapitoly jsou zařazeny do hlavy IV, nadepsané „Plnění rozpočtu“, která je obsahem první části finančního nařízení, nadepsané „Společná ustanovení“.

196 Ustanovení hlavy IV finančního nařízení se tudíž použijí i ve smluvní oblasti, o čemž svědčí mimo jiné znění ustanovení článku 90 uvedeného nařízení, které je součástí této hlavy, v němž se stanoví, že „[p]latbu lze provést, pouze je-li prokázáno, že odpovídající akce je v souladu se základním právním aktem nebo smlouvou“.

197 Jak Tribunál opakovaně potvrdil, článek 299 SFEU ani čl. 79 odst. 2 finančního nařízení nerozlišuje podle toho, zda je základ pohledávky, která je formálně zjištěna prostřednictvím vykonatelného rozhodnutí, smluvní, nebo mimosmluvní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2012, *Insula v. Komise*, T-246/09, nezveřejněný, EU:T:2012:287, body 94 a 95, a rozsudek ze dne 27. září 2012, *Applied Microengineering v. Komise*, T-387/09, EU:T:2012:501, bod 39).

198 Z toho vyplývá, že jak článek 299 SFEU, tak i čl. 79 odst. 2 finančního nařízení svěřuje Komisi pravomoc přijmout napadené rozhodnutí bez ohledu na okolnost, že pohledávka, které se napadené rozhodnutí týká, souvisí s plněním grantových dohod, a má tudíž „smluvní“ povahu.

199 Na rozdíl od tvrzení žalobkyně judikatura uvedená v bodě 197 výše není v rozporu s rozsudkem ze dne 17. června 2010, *CEVA v. Komise* (T-428/07 a T-455/07, EU:T:2010:240, bod 68).

200 Z bodu 68 rozsudku ze dne 17. června 2010, *CEVA v. Komise* (T-428/07 a T-455/07, EU:T:2010:240) jistě vyplývá, že Komise v zásadě není oprávněna v rámci smluvních závazkových vztahů přijímat jednostranné akty, a proto jí nepřísluší přijímat vůči dotčené smluvní protistraně akty, které mají povahu rozhodnutí, aby tato splnila své smluvní povinnosti finanční povahy, ale musí se případně obrátit na příslušný soud s návrhem na zaplacení.

201 Nicméně, jak Tribunál již upřesnil v rozsudku ze dne 13. června 2012, *Insula v. Komise*, (T-246/09, nezveřejněný, EU:T:2012:287, bod 99), z rozsudku ze dne 17. června 2010, *CEVA v. Komise* (T-428/07 a T-455/07, EU:T:2010:240, bod 68), vyplývá, že Tribunál, který rozhodl v tomto smyslu, pouze uvedl, že Komise nemůže přijmout jednostranný akt za účelem vymožení smluvní pohledávky, pokud by byla jediným základem takového aktu smlouva. Tribunál naproti tomu nevyloučil, že by právním základem takového aktu mohlo být ustanovení, například finančního nařízení, což je případ projednávané věci, v níž je základem napadeného rozhodnutí mimo jiné čl. 79 odst. 2 finančního nařízení.

202 Každopádně i za předpokladu, že by byl rozsudek ze dne 17. června 2010, *CEVA v. Komise* (T-428/07 a T-455/07, EU:T:2010:240) vykládán tak, že v něm byl konstatován nedostatek pravomoci Komise pro přijetí rozhodnutí, které představuje exekuční titul za účelem formálního zjištění pohledávky, jejímž základem je smlouva, bylo by přesto třeba přehodnotit takovýto závěr z důvodů uvedených v bodech 195 až 198 výše.

203 Judikatura Tribunálu uvedená v bodě 197 výše není – na rozdíl od toho, co tvrdila žalobkyně v odpověď na písemnou otázku Tribunálu – ani v rozporu s rozsudkem ze dne 9. září 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise* (C-506/13 P, EU:C:2015:562).

- 204 V rozsudku ze dne 9. září 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise* (C-506/13 P, EU:C:2015:562) se totiž Soudní dvůr zabýval otázkou, zda je oznámení dluhu napadnutelným aktem ve smyslu článku 263 SFEU. Soudní dvůr konstatoval, že tomu tak není, jelikož uvedené oznámení dluhy nemá právní účinky, které by pramenily z výkonu veřejné moci, nýbrž je považováno za akt neoddělitelný od smluvních vztahů mezi stranami uvedeného sporu (viz body 20 a 24 uvedeného rozsudku).
- 205 Soudní dvůr v souvislosti se zkoumáním, zdá má oznámení dluhu smluvní nebo správní povahu, potvrdil, že pokud by unijní soud uznal svou pravomoc rozhodovat o neplatnosti aktů vydaných čistě v rámci smluvních vztahů, hrozilo by nejen to, že článek 272 SFEU, na jehož základě lze založit pravomoc unijního soudu rozhodčí doložkou, bude zbaven smyslu, ale v případech, kdy smlouva takovou doložku neobsahuje, by hrozilo i rozšíření jeho pravomoci nad rámec vymezený v článku 274 SFEU (rozsudek ze dne 9. září 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise* (C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 19).
- 206 V témže kontextu Soudní dvůr zdůraznil, že pokud se orgán, konkrétně Komise, rozhodne využít k poskytnutí finanční podpory smluvní cesty v rámci článku 272 SFEU, musí v tomto rámci setrvat, a tedy zejména se vyvarovat toho, aby v rámci vztahů s dotčenými smluvními partnery používala nejednoznačné formulace, které by tyto partneři mohli vnímat jako jednostranný výkon rozhodovací pravomoci přesahující rámec smluvních ujednání (rozsudek ze dne 9. září 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise* (C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 21).
- 207 Jelikož se rozsudek ze dne 9. září 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise* (C-506/13 P, EU:C:2015:562) týká posouzení oznámení dluhu a otázky, které procesní prostředky lze použít k napadení takového aktu, a nikoli posouzení rozhodnutí zakládajícího exekuční titul, jak je tomu v projednávané věci v případě napadeného rozhodnutí, ani otázky pravomoci autora takového rozhodnutí, vyplývá z toho, že uvedený rozsudek není v projednávané věci relevantní, a tudíž jím nelze podpořit teze žalobkyně, které se týkají nedostatku pravomoci Komise k přijetí napadeného rozhodnutí. Na rozdíl od oznámení o dluhu, které je v kontextu smluvního vztahu aktem, který nelze napadnout žalobou na neplatnost, představuje totiž napadené rozhodnutí nepochybně akt, který takovou žalobou napadnout lze, jelikož má závazné právní účinky jdoucí nad rámec smluvního vztahu mezi stranami a implikující, že Komise, která je stranou smlouvy, jednala při výkonu veřejné moci, kterou má jakožto správní orgán (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise*, C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 20, a usnesení ze dne 29. září 2016, *Investigación y Desarrollo en Soluciones y Servicios IT v. Komise*, C-102/14 P, nezveřejněné, EU:C:2016:737, body 55 a 58). Je totiž třeba uvést, že přestože se v grantových dohodách výslovně v jejich článku II.19.5 odkazuje na možnost Komise přijmout rozhodnutí, které je exekučním titulem, jako je tomu v případě napadené rozhodnutí v projednávané věci, právní povaha takového rozhodnutí není vymezena uvedenými dohodami ani právem, které se na ně použije, nýbrž článkem 299 SFEU a čl. 79 odst. 2 finančního nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2012, *Insula v. Komise*, T-246/09, nezveřejněný, EU:T:2012:287, body 94 až 96, a rozsudek ze dne 27. září 2012, *Applied Microengineering v. Komise*, T-387/09, EU:T:2012:501, bod 39).
- 208 Jelikož je napadené rozhodnutí aktem, který lze napadnout žalobou na neplatnost, nenastává v projednávané věci riziko neoprávněného rozšíření pravomoci soudu posuzujícího otázky legality, které zmínil Soudní dvůr v bodě 19 rozsudku ze dne 9. září 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise* (C-506/13 P, EU:C:2015:562) (viz bod 205 výše), neboť soud příslušný pro rozhodování sporů ze smluv, tj. v projednávané věci unijní soud rozhodující na základě článku 272 SFEU, každopádně nemá příslušnost k přezkumu legality takového aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. října 2008, *Helkon Media v. Komise*, T-122/06, nezveřejněný, EU:T:2008:418, bod 44). Ve stejném smyslu se v projednávané věci neuplatní ani situace, kterou Soudní dvůr uvedl v bodě 21 výše uvedeného rozsudku (viz bod 206 výše), neboť k přijetí aktu, který je exekučním titulem, jako je napadené rozhodnutí, dochází mimo rámec smluvního vztahu, jak již bylo uvedeno.

- 209 Žalobkyně nicméně tvrdí, že pokud by byla Komisi přiznána pravomoc přijímat jednostranný akt za účelem vymození smluvní pohledávky, bylo by to v rozporu s článkem 47 Listiny základních práv, jelikož dotčená smluvní protistrana by vůči tomuto jednostrannému aktu neměla účinnou právní ochranu (viz bod 190 výše).
- 210 V tomto ohledu je třeba připomenout, že zásada účinné soudní ochrany je obecnou zásadou unijního práva, která je v současnosti vyjádřena v článku 47 Listiny základních práv (viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2012, Otis a další, C-199/11, EU:C:2012:684, bod 46 a citovaná judikatura). Tato zásada je tvořena různými prvky, mezi něž patří právo na přístup k soudům (rozsudek ze dne 6. listopadu 2012, Otis a další, C-199/11, EU:C:2012:684, bod 48).
- 211 Stran práva na přístup k soudu je třeba upřesnit, že k tomu, aby „soud“ mohl rozhodovat o sporech týkajících se práv a povinností vyplývajících z unijního práva v souladu s článkem 47 Listiny základních práv, je nutné, aby měl pravomoc zkoumat všechny skutkové a právní otázky relevantní pro spor, o němž rozhoduje (rozsudek ze dne 6. listopadu 2012, Otis a další, C-199/11, EU:C:2012:684, bod 49).
- 212 V projednávané věci je třeba uvést, že v návaznosti na částečné překvalifikování Tribunál posuzuje v rámci téže žaloby jak legalitu napadeného rozhodnutí, tak opodstatněnost smluvní pohledávky Komise vůči žalobkyni, která byla důvodem pro přijetí tohoto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že Tribunál zkoumá veškeré skutkové a právní otázky relevantní pro dotčený spor, je třeba mít za to, že projednávaná žaloba je účinným prostředkem nápravy ve smyslu článku 47 Listiny základních práv.
- 213 Obecně je třeba uvést, že pokud by Komise přijala rozhodnutí, které je exekucním titulem, za účelem vymození smluvní pohledávky od dotčené smluvní protistrany, měla by posledně uvedená protistrana možnost, obsahovala-li by dotčená smlouva rozhodčí doložku ve smyslu článku 272 SFEU, podat Tribunálu žalobu, jejímž právním základem by byl jak článek 263 SFEU, tak článek 272. V rámci této žaloby by uvedená smluvní protistrana mohla nejen zpochybnit legalitu výše uvedeného rozhodnutí uplatněním žalobních důvodů vycházejících ze Smlouvy nebo jakéhokoliv právního pravidla týkajícího se její použitelnosti, ale mohla by rovněž vznést žalobní důvody a argumenty vycházející ze smluvního vztahu nebo z práva, které se na tento vztah použije, a navrhnout Tribunálu, aby rozhodl o merituu smluvního sporu mezi ní a Komisí, přičemž by Tribunál jednal na základě neomezené soudní pravomoci, kterou mu přiznává článek 272 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2015, Technion a Technion Research & Development Foundation v. Komise, T-216/12, EU:T:2015:746, bod 57, a rozsudek ze dne 9. listopadu 2016, Trivisio Prototyping v. Komise, T-184/15, nezveřejněný, EU:T:2016:652, bod 62).
- 214 S ohledem na předchozí úvahy je třeba konstatovat, že tento žalobní důvod je třeba zamítnout.

b) K první výtku druhého žalobního důvodu, která vychází z nepřiměřených průtahů při zasílání závěrečných zpráv o auditu žalobkyni

- 215 Je třeba připomenout, že Tribunál měl za to, že první výtku druhého žalobního důvodu, která vychází z nepřiměřených průtahů při zasílání závěrečných zpráv o auditu žalobkyni, je třeba považovat za vznesenou nejen na podporu druhého bodu návrhových žádání, ale i na podporu prvního bodu návrhových žádání, a to z toho důvodu, že tyto průtahy měly údajně ovlivnit její možnost účinně se bránit během správního řízení týkajícího se zpětného získání, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí (viz bod 75 výše).
- 216 Tato výtku musí být rovněž zamítnuta.
- 217 Vzhledem k tomu, že závěrečné zprávy o auditu byly žalobkyni zaslány prostřednictvím dopisů ze dne 10. června 2013 (viz bod 27 výše), měla totiž žalobkyně uvedené dokumenty k dispozici před doručení dopisu ze dne 16. října 2013, v němž jí Komise zaslala oznámení o dluhu, čímž ji

informovala o zahájení správního inkasního řízení (viz bod 36 výše). Z toho vyplývá, že v projednávané věci neměly nepřiměřené průtahy při zasílání závěrečných zpráv o auditu žalobkyni dopad na její možnost účinně se bránit během správního inkasního řízení.

- 218 Na základě výše uvedených úvah je třeba zamítnout první bod návrhových žádání, a v důsledku toho musí být zamítnuta žaloba v plném rozsahu.

IV. K nákladům řízení

- 219 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 220 Kromě toho podle znění čl. 135 odst. 2 jednacího řádu může Tribunál uložit účastníku řízení, a to i když měl úspěch ve věci, částečnou nebo i úplnou náhradu nákladů řízení, odůvodňuje-li to jeho chování, a to i před zahájením řízení.
- 221 V projednávané věci měla Komise ve věci úspěch, a Tribunál by měl v zásadě uložit žalobkyni náhradu nákladů řízení, včetně nákladů vynaložených v rámci řízení o předběžném opatření, jak požadovala Komise.
- 222 Nicméně z důvodu porušení smluvní povinnosti na straně Komise (viz bod 178 výše) a podle čl. 135 odst. 2 jednacího řádu je třeba rozhodnout tak, že Komise ponese polovinu nákladů vynaložených žalobkyni a že žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení vynaložených Komisí a ponese polovinu vlastních nákladů řízení. Toto rozdělení nákladů se použije rovněž na náklady vynaložené účastníky v řízení o předběžném opatření.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Společnost ADR Center SpA nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí, včetně nákladů vynaložených tímto orgánem v řízení o předběžném opatření, a ponese polovinu vlastních nákladů řízení, včetně vlastních nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.**
- 3) **Komise nahradí polovinu nákladů řízení vynaložených společností ADR Center, včetně poloviny nákladů posledně uvedené společnosti vynaložených v řízení o předběžném opatření.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Gervasoni

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 20. července 2017.

Podpisy.

Obsah

I. Skutečnosti předcházející sporu	1
A. K dotčeným grantovým dohodám	2
1. Grantová dohoda A	2
2. Grantová dohoda B	2
3. Grantová dohoda C	3
4. Struktura a relevantní společná ustanovení grantových dohod	3
a) Struktura	3
b) Předložení zpráv a dalších dokumentů	3
c) Platby Komise	3
d) Použitelné právo a příslušné soudy	3
e) Způsobilé náklady	4
f) Vykonalná rozhodnutí	4
g) Kontroly a audit	4
B. K provádění grantových dohod	5
1. Grantová dohoda A	5
2. Grantová dohoda B	5
3. Grantová dohoda C	5
C. K auditnímu postupu	6
II. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	8
III. Právní otázky	9
A. K přípustnosti	9
1. K přípustnosti druhého bodu návrhových žádání žalobkyně	9
2. K přípustnosti třetího bodu návrhových žádání žalobkyně	10
B. K věci samé	11
1. Úvodní poznámky	11
2. Ke druhému bodu návrhových žádání	13

a) Úvodní poznámky	13
1) K příslušnosti Tribunálu	13
2) K právu použitelnému na spor	13
b) Ke třetímu žalobnímu důvodu, který vychází z toho, že Komise nedostala povinnosti unést své důkazní břemeno	14
c) Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, který vychází z chyb, které obsahovaly závěrečné zprávy o auditu	18
1) K úrovni odbornosti auditorů	18
2) K výkazům odpracované doby	19
3) K průtahům v souvislosti s vyúčtováním a platbami v rámci projektů podle grantových dohod B a C	19
4) K využití dodavatelů mimo Unii v rámci projektu podle grantové dohody B	21
5) Ke kvalitě plnění žalobkyně	22
d) K prvnímu žalobnímu důvodu, který vychází ze skutečnosti, že pravidla, kterými se řídil audit prováděný auditory, nebyla nikdy předmětem dohody stran	23
e) Ke druhému žalobnímu důvodu, který vychází jednak z nepřiměřených průtahů při zasílání závěrečných zpráv o auditu a jednak ze špatného řízení dotčených projektů ze strany Komise	24
3. K prvnímu bodu návrhových žádání, který se týká návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí	26
a) K pátému žalobnímu důvodu, který vychází z nedostatku pravomoci Komise přijmout napadené rozhodnutí	26
b) K první výtce druhého žalobního důvodu, která vychází z nepřiměřených průtahů při zasílání závěrečných zpráv o auditu žalobkyni	29
IV. K nákladům řízení	30